† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 11 (32)
Iulie 1994

DIN SUMAR:

- Diversiunea falsului naţionalism
  Despre „legionari", comunişti şi masonerie Pag. 2 şi 6
- New Age: *Confruntarea secolului XX*
  Prof. univ. Ilie Bădescu Pag. 8
- O personalitate a Ortodoxiei: IPS Serafim
  Mitropolitul Germaniei şi Europei Centrale
  George RONCEA Pag.4
- Vom avea un guvern (şi mai) de stânga?
  Dr. Corneliu Dida Pag.2
- Un impostor: Zigu Ornea (Ornstein)
  Silviu Rareş pag. 5

„Naţionalismul" parlamentar se ocupă cu săpăturile arheologice. Alţii sapă mult mai eficient.

Citiţi în pag. 3 cum a aranjat Academia maghiară imaginea României.

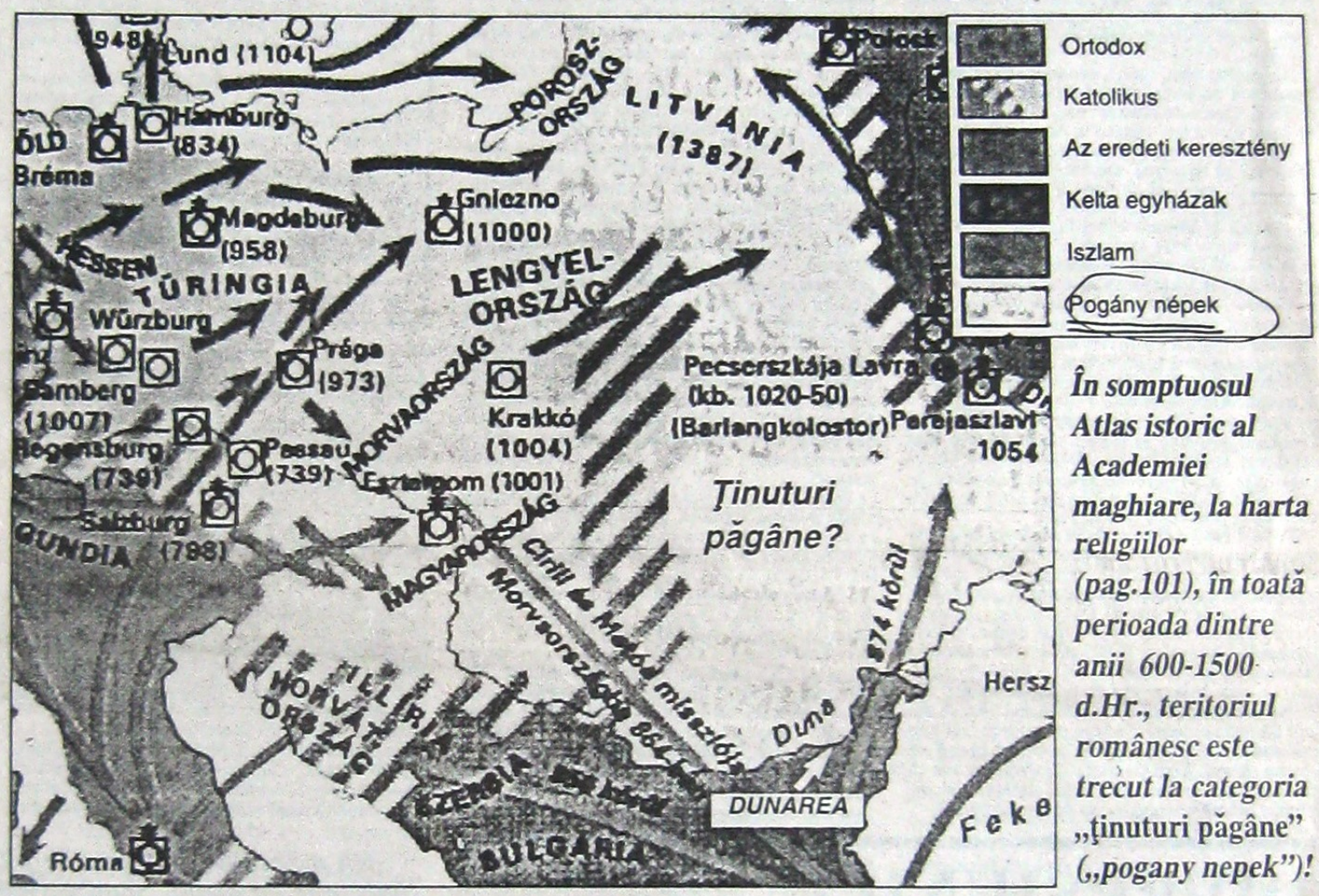

În somptuosul Atlas istoric al Academiei maghiare, la harta religiilor (pag.101), în toată perioada dintre anii 600-1500 d.Hr., teritoriul românesc este trecut la categoria „ţinuturi păgâne" („pogany nepek")!

Un român care a făcut cinste ţării şi generaţiei sale

Nicolae Horodniceanu, autentic fiu al Moldovei, s-a născut la 16 iunie 1907 în comuna Băluşeşti, jud. Roman. Era primul din cei 14 copii (12 băieţi şi 2 fete) ai lui Iacob Horodniceanu şi ai soţiei sale Ecaterina.

Casa părinţilor era ridicată aproape în inima pădurii... Prin 1914, pentru a uşura şcolarizarea copiilor, tatăl său, Iacob, s-a mutat cu familia lângă sat, dar a avut la început de furcă cu micul Nicolae, care îndrăgise codrul şi se trăgea mai mult într-acolo decât spre şcoala primară din sat; când însă a descoperit minunile învăţăturii, a devenit un şcolar bun şi silitor.

După liceul „Roman Vodă" din Roman, urmat cu râvnă şi seriozitate, după bacalaureat, liceul îl trimite la un concurs şcolar pe întreaga ţară, unde i se atribuie premiul I. Intră apoi la Şcoala Politehnică din Bucureşti, unde se afirmă ca unul din cei mai buni studenţi, în special la cursurile marilor dascăli Ion Ionescu (Bizeţ) şi Gh. Em. Filipescu, care au dat generaţiei de ingineri din anii '20 şi '30 o pregătire solidă şi un nivel cu care ţara noastră se putea mândri. Nae Horodniceanu părea sortit să fie un mare inginer.

În Mişcarea Legionară el intră după mai multă reflecţie decât colegii săi, deja activi, dar odată intrat se dăruieşte total, cu toată fiinţa, cu adevărat ca în monahism. Cu energia şi spiritul său de organizare, cu tactul şi blândeţea lui moldoveneaşcă, devine foarte repede elementul de bază al funcţionării sediului Legiunii, mâna dreaptă a Căpitanului, care-i dă gradul de comandant ajutor.

Înţelepciunea, judecata limpede, simţul uman cu care trata fiecare problemă şi simplitatea raporturilor lui cu camarazii au făcut să fie cel mai respectat şi mai iubit între legionarii care asigurau funcţionarea sediului Mişcării.

În ziua de 26 martie 1938, în apropierea urgiei care avea să vină,

Comandantul NICOLAE HORODNICEANU

Căpitanul - în sediul evacuat şi aproape pustiu - îl înscrie în condica de grade, cu gradul de comandant legionar.

În exilul legionar din 1938-39, el se afirmă intransigent faţă de orice deviaţie sau abatere de la linia morală şi spirituală definită de Căpitan. În consecinţă, în efemerul regim legionar din 1940-41 nu i s'a atribuit nici un rol: nici în Legiune, nici în aparatul de stat. În 1941 intră în exilul definitiv. Trece prin lagărele de internare şi de concentrare hitleriste, trece prin Germania şi Italia şi ajunge în sfârşit în Argentina.

„Bagajul" lui de emigrant era compus din trei lucruri: şcoala solidă a inginerie româneşti din acel timp, educaţia legionară dobândită direct de la Corneliu Zelea Codreanu şi firea lui extraordinară, dăruită de Dumnezeu.

Ajunge în oraşul San Juan, complet distrus de un cutremur. Se înhamă, cu toate resursele lui - ştiinţă, energie, voinţă şi câte altele - la o operă imensă: reconstruirea oraşului. Şi iată că acest român, acest legionar, acest mare organizator, repune în picioare acel oraş!

Devine profesor la Institutul Politehnic din San Juan, unde formează o generaţie de ingineri şi mare parte din corpul profesoral actual. La timpul potrivit, îşi încheie cariera profesională şi profesorală cu mare prestigiu şi manifestări de recunoştinţă, printre care şi atribuirea cu mare fast, acum doi ani, a titlului de „Profesor Extraordinario Honorario".

După o viaţă de muncă şi sacrificiu, Comandantul Nicolae Horodniceanu s-a stins în ziua de 4 Iulie 1994, în patria sa de adopţiune. Compatrioţii săi argentinieni l-au însoţit într-un număr uriaş pe ultimul său drum, cinstindu-i cu pioşenie amintirea. Dumnezeu să-l odihnească!

Dr.ing. Duiliu SFINŢESCU

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie creştină ortodoxă, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia naţională, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina naţional-democrată, aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.

Dragi cititori,

Ne cerem din nou scuze pentru întârziere. Din aceleaşi motive (financiare) nu putem apărea în această lună decât cu o singură ediţie, şi aceasta de numai 8 pagini. Articolele publicate în serial vor fi continuate în numărul următor, care va apărea în luna august.

Nădăjduim ca, din septembrie, să putem relua ritmul bilunar de apariţie. Reamintim că abonamentele sunt prelungite automat la orice întârziere.

Vă mulţumim pentru înţelegere.

Redacţia „Mişcarea"

În viitor: Diversionişti pseudo-legionari demascaţi ● Infiltrări kominternisto-masonice în tabăra naţionalismului ● „Holocaustul" între propagandă şi realitate.

Anul III Nr. 11 (32)
Iulie 1994

Spre o guvernare (şi mai) de stânga?

După respingerea ultimei moţiuni de cenzură şi după eşecul tentativei de suspendare a preşedintelui Iliescu, opoziţia se afla la punctul său cel mai de jos din 1990 încoace. În atari condiţii, puterea ar fi trebuit să se afle în culmea gloriei. Or, nici pe departe! O spun şi sondajele; dar o spune şi atmosfera generală.

Prin urmare, scade puterea dar scade şi opoziţia! De ce aşa ceva? Mai întâi, această anomalie demonstrează că sistemul democratic instituit după 1989 nu funcţionează. În al doilea rând, credem că această situaţie este urmarea stării economice extrem de precare în care se află ţara. Pe de altă parte, acest lucru generează nemulţumiri justificate care se capitalizează negativ în contul **ambelor segmente ale lumii politice actuale, putere şi opoziţie.** Mai mult, această evoluţie riscă să compromită însăşi ideea de sistem democratic, căci niciîeri modelul politic occidental nu a putut funcţiona decât într-un climat de prosperitate, care iată - la noi întârzie să se arate!...

În imediat însă, starea economică rea actuală ameninţă să compromită însăşi stabilitatea politică, care - de bine de rău - după guvernarea Stolojan pare a se fi instalat în România.

E adevărat, în ultimele şase luni s-au înregistrat anumite - să le zicem, succese. Deficitul bugetar se menţine sub 3 %, inflaţia a scăzut la 6 % pe lună (faţă de 12,5 % pe lună în 1993), exporturile au crescut în primele cinci luni ale anului, iar dobânzile au scăzut aproape la jumătate faţă de iarna trecută. Moneda naţională s-a stabilizat faţă de dolar, iar încrederea în leu devine tot mai evidentă. Toate aceste elemente pozitive sunt rezultatul a doi factori. Primul - politicile monetare, bugetare şi fiscale adoptate. Al doilea - finanţarea externă (prin FMI şi Banca Mondială). Cu alte cuvinte, actuala stabilizare macro-economică (incomplectă şi precară, însă) este rezultatul unor **măsuri din afara economiei reale!** Oricât de pozitive ar fi cele obţinute, ele sunt efemere, spun experţii, câtă vreme nu vor fi susţinute şi urmate de **măsuri energice în economia reală**, adică la nivelul celor 6500 de societăţi comerciale şi 900 de regii!

De ce ? Pentru că sursa reală a inflaţiei se află la acest nivel, respectiv în ineficienţa industriei de stat! Mai mult, după 1989, instrumentele statului socialist care asigurau funcţionarea şi gestionarea întreprinderilor de stat au fost distruse. În locul sistemului socialist, nu s-a pus nimic în loc! Excepţând haosul şi bunul plac! Şi mai rău - proprietatea de stat, care rămâne nominal de stat şi azi! - este mai a nimănui ca oricând! Iar privatizarea este practic blocată de mai bine de doi ani! Să ne înţelegem - în ceea ce spunem aici este mai puţin vorba de a exprima o opţiune pentru un anume sistem. Ceea ce dorim să subliniem este că cea mai rea variantă este lipsa oricărui sistem, situaţie în care ne complacem de vreo patru ani!

Revenind la „succesele" macro-stabilizării economice mult clamate de actualul Guvern, este clar că fără privatizare (şi corolarul ei - restructurarea care-i va urma obligatoriu) toate efectele bune obţinute din ianuarie încoace se vor epuiza în numai câteva luni. Iar urmarea va fi o reluare a inflaţiei, o prăbuşire a leului, o acutizare a tensiunilor sociale. Încât, adevăratul inamic al Guvernului în lunile care vin este nu atât opoziţia - confuzionată şi prost condusă - cât propria-i imobilitate când este vorba de continuat reforma în domeniul economiei reale!

Sunt ceva semne că în Guvern s-a înţeles destul de bine această situaţie. De unde „frământările" actuale din executiv, legate de „începerea marii privatizări". Dar va putea începe ea, cum se tot promite, încă din această vară? Credem ferm că nu! Căci privatizarea societăţilor comerciale din industrie nu poate începe de pe o lună pe alta. Sau dacă ar începe ar reedita „rasolul", haosul şi nemulţumirea legii funciare. Sunt trei argumente în sensul acesta:

1) În primul rând, Guvernul îşi propune să modifice legea privatizării greşit concepută sub Guvernul Roman, în vara lui '91. Aceasta însă necesită o discuţie în Parlament, care nu poate începe decât după 1 septembrie şi poate dura câteva luni. Cum este vorba de regimul proprietăţii, o atare legiferare nu poate fi anticipată printr-o ordonanţă de Guvern, ci numai prin lege organică adoptată de Parlament.

2) Privatizarea presupune existenţa legii valorilor mobiliare, a legii Bursei de Valori şi existenţa Bursei ca atare. Toate acestea însă se cer trecute prin Parlament. Chiar o eficienţă maximă a Parlamentului ar cere câteva luni.

3) În România nu există practic o piaţă de capitaluri (ca în Germania, care a încheiat deja privatizarea fostei RDG, sau ca în Cehia, care va finaliza şi ea acelaşi proces cât de curând). Şi nu există pentru că nimeni nu s-a preocupat ca să existe. În plus, o operaţie atât de vastă şi fără precedent, nu se poate face decât după o campanie publicitară şi de informare de câteva luni. În Franţa, vara trecută, procesul de privatizare al Guvernului BALLADUR a fost precedat de o campanie, cu toată artileria, de şase luni! Şi acolo este capitalism (şi sunt şi toate cele) de când lumea!

Este clar: s-a intrat într-o criză de timp, cu două efecte profund negative. **Primul:** după doi ani de la emiterea şi împărţirea **demagogică** a Certificatelor de Proprietate , acestea rămân fără întrebuinţare. Consecinţa este devalorizarea lor de la 250 mii (oficial) la 10 mii pe piaţa neagră! Sute de mii de săraci şi-au dat pe nimic o hârtie percepută de ei ca „fără nici o noimă", iar guvernele Roman, Stolojan şi cel actual - care au pus protecţia socială pe primul plan (vorbă să fie!) - au uitat, în fapt, să protejeze proprietatea pe care o distribuiseră milioanelor de cetăţeni! Iar în actualul climat, aceste certificate se vor deprecia în continuare, încât nici o mirare că acum se vorbeşte de anularea (?!) lor şi de emiterea altora! Ceea ce ar întârzia privatizarea cu cel puţin un an sau doi! **Al doilea efect** devine clar: în jurul privatizării domneşte confuzia, care alimentează discuţiile şi repune sub semnul întrebării tot „rasolul" guvernării Roman, Stolojan şi Văcăroiu sub acest raport!...

Revenind la punctul de unde am plecat, ne putem întreba ce se va alege de diminuarea inflaţiei, diminuarea dobânzilor, stabilizarea leului, dacă şi în următoarele 6-12 luni industria românească va rămâne în teorie „de stat", iar în practică **în afara oricărui sistem?** În plan economic, inflaţia va reveni în forţă. În plan social, salariaţii, şomerii şi pensionarii vor plăti oalele sparte. Iar în plan politic, se va constitui o nouă opoziţie cu adevărat puternică – **dar la stânga!** – contra actualului Guvern! Ratând privatizarea acum, actuala „reformă" rămâne fără obiect şi fără nici o şansă. Iar la sfârşitul lui '94, nu va mai fi vreme de discuţii, ci de luat măsuri. Or, când e vorba de o sărăcie endemică, cele mai „potrivite" guvernări se alcătuiesc la stânga.

Veţi zice, cam ca la polonezi sau la maghiari, recent. Sigur. Cu deosebirea fundamentală că acolo, reformele economice au fost reale şi au pus ceva viabil în locul vechiului sistem. La noi, cum ştim, de patru ani s-a vorbit de preţul reformei, populaţia l-a plătit cu vârf şi îndesat, iar reforma(?) n-a făcut-o nimeni! Industria de stat – căci despre ea este vorba, a rămas a nimănui. De ce? Păi, pentru că guvernele nu au ştiut, nu au vrut sau nu au putut să pună ceva eficient în locul vechiului sistem; pentru că directorii, administratorii, dar şi o vastă clientelă politică locală au fost interesaţi în întreţinerea haosului şi ambiguităţii, de care au profitat neruşinat.

În sfârşit, dacă vom avea cât de curând o guvernare afişat de stânga, s-o mulţumim şi Occidentului. Care, se va vedea şi la vecini, se acomodează perfect numai cu guvernări de stânga, socialisto-comunist-cominteriste. Fără a fi neapărat maliţioşi, tocmai aşa se explică şi confuziile, proasta conducere şi lamentabila performanţă politică a actualei opoziţii româneşti din parlament. Iar imaginea şi eşecul ei de azi reprezintă preţul pe care l-a plătit pentru o obedienţă – şi respingătoare, şi prost inspirată – vizavi de tot ce vine din Apus...

Dr. Corneliu DIDA

Mişcarea Pentru România în Transilvania

În perioada 16-19 iunie 1994 Liderul Mişcării Pentru România, Dl. *Marian Munteanu* împreună cu un grup de reprezentanţi ai MPR şi ai publicaţiei „Mişcarea", au fost prezenţi în oraşul Târgu-Mureş. Scopul principal al deplasării a fost organizarea programului viitor de activitate în această zonă a ţării împreună cu membrii Grupului *„Horea"*, grup al MPR constituit recent în oraşul ardelean.

Cu această ocazie Seful Mişcării s-a întâlnit şi cu reprezentanţi ai presei locale, acordând interviuri cotidienelor „Cuvântul liber", „24 de ore" precum şi postului de radio Târgu-Mureş.

Conferinţe de presă

În data de 31mai, în cadrul conferinţei de presă lunare a Mişcării Pentru România, au fost puse la dispoziţia reprezentanţilor mass-media – prezenţi în număr mare – importante documente privitoare la pretenţiile unor organizaţii evreieşti de obţinere a unor despăgubiri din partea României. Totodată au fost prezentate materiale documentare semnificative – cele mai multe provenind chiar din surse evreieşti! – ce probează netemeinicia pretenţiilor luate în discuţie.

Din păcate jurnaliştii – atât de curajoşi cu alte prilejuri – nu s-au încumetat să pună întrebări! Doar un reprezentant al TVR - cu aroganţa şi obrăznicia deja cunoscute - a ţinut să-şi manifeste neîncrederea faţă de autenticitatea documentelor. Desigur,pe post nu a apărut nimic.

Conferinţa s-a încheiat cu o lungă tăcere a jurnaliştilor – tăcere foarte grăitoare pentru ceea ce se întâmplă în sferele de influenţă ale eşichierului politic actual.

Conferinţa de presă din data de 13 iunie – a avut ca obiect precizarea poziţiei MPR faţă de utilizarea demagogică de către diverşi politicieni a fenomenului „Piaţa Universităţii".

În plus, s-a revenit asupra gravei probleme a despăgubirilor, arătându-se că, deşi a trecut timp suficient de la publicarea de către revista „Mişcarea" a documentelor incriminatorii, nimeni - nici din partea oficialităţilor statului român, nici din partea comunităţii evreieşti - nu a luat nici un fel de atitudine. *Ceea ce dovedeşte că avertismentul nostru a fost şi este pe deplin justificat!*

P.S. Între timp a apărut şi prima confirmare publică. Într-un interviu cu dl *Nicolae CAJAL*, noul preşedinte al Federaţiei comunităţilor evreieşti din România, publicat în ziarul „Cronica Română" din 5 iulie 1994, se spune:

Reporter: – „În ultima vreme se vorbeşte tot mai insistent despre retrocedarea bunurilor ce au aparţinut evreilor, confiscate de nazişti sau comunişti. S-a auzit chiar că o organizaţie din Israel ar fi depus un memoriu la MAE. Cum vedeţi rezolvata această problemă?

Nicolae CAJAL: – (...) Deocamdată, FEDROM face investigarea bunurilor comunitare luate. Desigur, trebuie să se ţină seama şi de situaţia economică a ţării. Nimeni nu pretinde retrocedarea brutală, integrală. Există şi varianta despăgubirilor, a unor donaţii etc."

Nimic mai clar! Ce s-ar mai putea adăuga după „generosul" «etc» al dlui N. Cajal?

DEPARTAMENTUL RELAŢII PUBLICE AL MPR

DIVERSIUNILE falsului naţionalism

Aurelio Răuţă: „O mare pacoste este pe capul românilor: ORTODOXIA!"

Într-un interviu difuzat sâmbătă 9 iulie 1994, ora 19.30, pe canalul 1 al TVR, marele reprezentant al „naţionalismului" de culoare masono-simistă **Aurelio Răuţă** a declarat: „O mare pacoste este pe capul nostru, al românilor: ORTODOXIA!" Şi mai are curaj să adauge că afirmă asta în calitate de... ortodox!!!

De ce este atât de supărat dl. Răuţă? Pentru că Ortodoxia, chipurile, „ne-a îndepărtat de Occident!" A, dacă am fi fost catolici, ar fi fost altceva, a mai „explicat" cu savantă superioritate dl Aurelio Răuţă.

Nu mai este cazul să intrăm în amănunte cu privire la şirul de enormităţi debitate de dl. Aurelio Răuţă. În sfârşit, patronii diversioniştilor (gen Timişoara şi Sibiu) – îşi arată adevărata faţă: cea de **duşmani ai credinţei noastre creştine ortodoxe!** Numeroasele semnale primite de la corespondenţii noştri din Occident se dovedesc, încă o dată, corecte. **Masoneria kominternistă a infiltrat definitiv – cel puţin în cercurile conducătoare – gruparea simistă.**

E trist că oamenii cinstiţi care îi susţin de atâta vreme – şi, de multe ori, cu atâtea sacrificii – nu au ştiut cu ce se ocupă aceşti „reprezentanţi". Ar trebui să se întrebe mai multă lume cum de un „naţionalist" român îşi permite să sfideze o ţară întreagă cheltuind 200.000 dolari cu un „sympozion" complet inutil - încă două zile de discuţii sterile - când aici, în România - în numele căreia vorbesc toţi sunt atâtea nevoi şi suferinţe?

Şi apoi, cum vă explicaţi, stimaţi cititori, că reprezentantul de frunte al unei grupări cu pretenţii de puritate, are acces aproape o oră, pe canalul 1 al postului naţional de televiziune, post controlat de putere (adică de dl. Iliescu)? Şi încă la o oră de maximă audienţă!

Unde sunt idealurile de altă dată ?...

Dar lucrurile se leagă. Pierzându-şi răbdarea, unii legionari de peste hotare sunt decişi să cucerească prim-planul mass-mediei europene. Deocamdată, presa pariziană – vezi simpozionul – şi cea de la Bucureşti. Cum scopul scuză mijloacele, numele, activitatea sau orientarea politică a "împresarului" nu mai contează. Aflăm dintr-un cotidian bucureştean de mare tiraj că ambasadorul român în Spania – nimeni altul decât groparul tinerilor anticomunişti din 13-15 iunie 1990, **Darie Novăceanu**, cel care, în calitate de redactor şef al ziarului **„Adevărul" (fost „Scînteia")**, a condus una din cele mai sinistre campanii comuniste de presă – a oferit la sediul legaţiei din Madrid un cocktail, onorat de câţiva legionari români ce au ales să trăiască în Spania. Printre aceştia **Ilie Sturdza** şi **Traian Popescu**, (fostul secretar al lui **Horia Sima**) acelaşi personaj care după moartea "comandantului" Mişcării Legionare, a transmis o dezminţire presei din ţară, prin care... nega decesul acestuia! Motivele nu le cunoaştem, dar gestul spune mult.

După ce s-au întreţinut cordial, Darie Novăceanu a făcut o propunere care, pentru orice om de bun simţ, este stupefiantă. Nici mai mult, nici mai puţin, D. Novăceanu a cerut cărţi legionare pentru biblioteca de pe lângă Ambasada Română. La care dl. Sturza a declarat senin că legionarii vor dona aceste cărţi „în speranţa că liderii de la Bucureşti vor învăţa, în sfârşit, ceva din ele".

Ne exprimăm speranţa că, printr-o firească reciprocitate, legionarii din Spania vor primi în bibliotecile lor cărţile lui Adrian Năstase, Petre Roman şi, mai ales, cartea preşedintelui Ion Iliescu. În ediţii de lux. Sau poate că „liderii" de la Madrid au învăţat, deja, ceva din ele..

Ne permitem să le recomandăm şi lucrarea de o excepţională valoare teoretică şi practică „Neofascism, terorism, noua dreaptă", apărută la Editura politică, Bucureşti 1981, în care semnează şefii dlui Novăceanu: Brucan, Măgureanu, Roman. Adică cei pe lângă care D.Novăceanu s-a gudurat unsuros în tot timpul în care, conducând ziarul neocomunist „Adevărul" (fost Scînteia), a infectat cu minciuni societatea românească.

„Ne mântuim muncind la plug, în fabrică, la masa de scris, îngrijind de copii, slujind Neamului şi Statului, silindu-ne să ne cultivăm mintea şi să ne întreţinem viaţa. Însă toate acestea făcându-le cu credinţă. Săvârşindu-le fără credinţă, animalic sau diabolic, toate acestea ne pierd."

Parintele Stăniloae

Se pregăteşte o ofensivă pseudo-naţionalistă!

De când au prins drag de „adevăraţii legionari" oameni ca **Manase Radnev** (şeful departamentului programe al TVR care aprobă toate interviurile politice), **Darie Novăceanu** (redactorul-şef de la „Scânteia"), **Ion Caramitru** (portarul lui Ion Iliescu pe vremea FSN-ului şi a reprimării demonstraţiei din Piaţa Universităţii)?

Cum se face că până şi distinşii lideri ai Convenţiei Democratice dnii **Emil Constantinescu** şi **Corneliu Coposu**, prezenţi la Paris, nu s-au mai arătat deloc îngrijoraţi de „extremisme legionare" (cum au făcut de atâtea ori de exemplu în cazul MPR!)?

Explicaţia e simplă: neliniştiţi de perspectiva dezvoltării tot mai puternice a unei organizaţii naţionaliste independente, creierele masoneriei kominterniste au hotărât să arunce în joc ultimele resurse. După ce au văzut că aiurelile gen „Noua dreaptă" dau (prea) repede faliment, dezamăgiţi că publicaţii gen „Puncte cardinale" şi „Gazeta de vest" păcălesc prea puţină lume, „venerabilii" s-au hotărât să schimbe tactica. Aşa că neputincioşii lor agenţi din zona „dreptei" au început să primească sprijin serios pentru a impune public „reprezentanţi" ai „adevăratului naţionalism" bine ţinuţi sub control. Desigur, cu intenţia de a recupera ceva din voturile pierdute de partidele politicianiste. Că, nu-i aşa, vin alegerile!

Din fericire, „conservele" (în limbaj de specialitate) au tabla bine ginită şi conţinutul putred. Iar mirosul de trădare nu poate fi ascuns nici măcar de şorţuleţele protectoare ale „marilor maeştri" care le patrochează.

Vladimir ALEXANDR

ACADEMIA MAGHIARĂ ŞI PRODUCŢIA DE FALSURI

- Despre un anume imaginar în istorie –

„Suntem un popor mic, dar o naţiune mare". Idee în jurul căreia se pot aduna zvârcolirile – prelungite din vremuri vechi – ale unei populaţii însoţită mereu de semnele zădărniciei; idee care în alt context ar releva o sănătoasă vitalitate, în cazul de discutat degajă o obsesie – Ungaria „Mare". Obsesie perfect posibil de încadrat, şi anume în imaginarul unei populaţii, văduvită – prin începuturile ei – de putinţa de a percepe ireductibilitatea cuvântului *ţară*. De aici şi funcţionala coeziune (într-un cadru adecvat am fi numit-o unitate) cu care se ajută în încercările lor situate fatal pe palierul oportunităţii – evident cel mai înalt accesibil în acest caz. Oportunismului lucrătorilor maghiari (bănuim că termenii folosiţi de dânşii sunt „istorici", „oameni de cultură" ş.a.m.d.) îi este proprie însă hărnicia: în negarea dovezilor, în falsuri – ale căror cantitate şi dimensiuni sunt *nelimitate* cu ştiut scop: acela de a *obişnui*, de a satura (intoxica) pe cei interesaţi sub diferite aspecte de problemă şi aflaţi într-un potenţial centru de decizie – în cele din urmă politică. Vorbind mai sus de multiplele aspecte ale unui posibil interes, am avut în vedere istoricii şi politicienii deopotrivă, iar remarcând aspectul politic ca *finalitate*, ne gândeam la aparenţele strict ştiinţifice, cu stângăcie măsluite, ale unor lucrări (exemplul cărţii lui Arpad Gyontz, editată de Academia maghiară) şi ale unor colaborări „de specialitate". Ajungem astfel la un alt element ce dă conţinut acelui oportunism; dacă până acum ne regăseam în spaţiul care ar fi trebuit să se numească al creaţiei istoriografice, translatăm în acela al *tranzacţiilor*: cumpărarea istoriei – a unei istorii comode, ca rezultat (totuşi) care răsplăteşte efortul „ştiinţific" al lucrătorilor maghiari; după cum rezultat este – în plan politic de această dată –, de pildă, viziunea unor conducători politici asupra *istoriei noastre naţionale* şi a geopoliticii în acest spaţiu est european: avem în vedere uşurinţa cu care preşedintele Franţei stabilea similitudini între situaţia minorităţii maghiare din România – în speţă problema Transilvaniei şi cea a românilor de peste Prut – problema Basarabiei. Revenind la rezultatul în plan „ştiinţific-istoric": acesta este tradus în *reuşita* tranzacţiei cu o istorie falsă, implicit girul acordat de unii istorici străini.

O ilustrare incredibilă – **„Atlasul de istorie a lumii"**, editat sub egida „Times" - Ed. Harper Collins şi tipărit la Verona, apoi reluat de **Academia maghiară**.

Atacurile vizează ca problematică: etnogeneza românească, aspectele religioase şi statutul politic ale Ţărilor române, cu precădere privind Transilvania. Semnalăm câteva falsuri flagrante într-o ordine conformă cu desfăşurarea istorică a problemelor puse în discuţie:

1. Pe harta teritoriilor româneşti de la începutul sec. IX d. Hr. apare scris clar: „Imperiul bulgar" (p. 108), existenţa românilor în aceste locuri fiind negată cu desăvârşire în bunul spirit al „tradiţionalului" revizionism maghiar.

2. Mai apoi, în sec. IX-X, în Răsăritul Europei, la Nord de Dunăre îi întâlnim pe maghiari, pe ruşi – românii fiind în continuare ignoraţi (p. 111, 123).

3. La începutul sec. XI, populaţia care trăieşte în spaţiul românesc este păgână, cu excepţia unei înguste fâşii în extremitatea vestică, unde credinţa creştin ortodoxă coexistă cu cea catolică (p. 101; vezi şi reproducerea din pag.1 a prezentului număr).

4. Harta răspândirii monumentelor creştine nu indică, până la anul 600, nici o basilică creştină în spaţiul nostru nord - dunărean (p.92-93).

5. În capitolul „Reforma şi Contra-reforma: războaiele din Europa între 1517-1648", harta confesiunilor religioase ne arată Transilvania inclusă Ungariei (deci nici pomeneală de principatul autonom sub suzeranitate turcească; tocmai când, în 1648, Transilvania participa ca stat suveran la încheierea păcii westfalice); confesiunile indicate sunt *numai* cele catolice şi protestante. Totodată, Ţara Românească şi Moldova apar ca *părţi integrante* în Imperiul otoman, iar sub raport confesional sunt prezentate cartografic, *echilibrate ca pondere*, religiile musulmană şi creştin ortodoxă (p. 183, 187).

6. Dezvoltând partea intitulată „Consolidarea naţionalismului în Europa, 1800-1914", autorii oferă o hartă a repartiţiei etnice în Transilvania în urma căreia trebuie să concludem că în Ţara Bârsei etnicii germani au încetat să mai fie prezenţi şi, desigur, în toată zona curburii până inclusiv în Ţara Făgăraşului nu există picior de român (p. 214).

7. Perimetrul fostului regat al Sf. Ştefan încadrat conştiincios pe tot parcursul lucrării este reluat obsesiv (şi) într-un capitol intitulat *„Problemele politice ale Europei în 1919-1934"*.

*

Evident caracterul „migrator" şi semnele vremelnicului apasă asupra unor construcţii de acest gen. Consecinţele – subliniate anterior – sunt însă de altă natură, de aceea *măsuri* care să blocheze agresiuni de acest tip se cer *asumate;* aceasta într-un climat *intern* care a permis, de pildă, „contribuţia" noastră la semnarea declaraţiei de la Budapesta – ca să ne oprim la unul din primele cazuri din lungul şir care a urmat. (Astăzi, Laszlo Tokes, preşedintele de onoare al UDMR, este şi în fruntea organizaţiei **Horty Miklos**, recent înfiinţată la Budapesta.)

Cei care pornesc la studiul istoriei astăzi, încearcă asimilarea lecţiei unui exemplar *efort de creaţie* în cultura română; în speţă, istoriografia românească exprimă răspunsul ferm – *prin exerciţiul creaţiei* – la oricare atac venit de la Apus sau Răsărit.

Naţionalitatea – esenţială raţiune a demersului istoriografic, impregnându-i acestuia un caracter complex, de deschidere necesară spre universal (Nicolae Iorga) şi

Prima pagină a „Atlasului" editat de Academia Maghiară din Budapesta reprezintă imaginea cartografică a Ardealului. În fragmentul de mai sus se văd în dreapta Carpaţii

greutatea unui *răspuns ferm* argumentat din *interior*, nu eşuând într-o isterică politizare a istoriei – acestea sunt axele pe care se situează efortul celor care au fost înaintea noastră.

Asumarea *clară* a acestor repere ne apare ca *dreaptă şi cuvenită* moştenire; pentru că atâta vreme cât soldaţilor neamului românesc le este interzisă, după moarte amintirea (cum se întâmplă astăzi în Târgu Mureş cu statuia Mareşalului Antonescu) iar celor care trăiesc, libertatea li se aruncă printre gratiile unei cuşti – noi nu ne putem retrage în tăcere.

*

În privinţa lucrătorilor pustei de dincolo de Tisa, ne stăruie în gând cuvintele unui român, ajuns prin întreaga sa viaţă la o limpede înţelegere şi a acestui adevăr, Petre Ţuţea:

„Am imaginea Ungariei istorice care era în Imperiul Austro-Ungar astfel: la capătul unui pod am văzut un cerşetor care credeam că a fost aşezat acolo imediat după Adam, aşa era de definitiv cerşetor. O mască de cerşit definitivă."

Călin CÂMPEAN,
student Istorie

Notă: „Atlasul..." se găseşte de vânzare la filiala din Tg.Mureş a editurii Humanitas! Aceeaşi librărie oferă publicului mureşean faimoasa ***„Istorie a Transilvaniei"***, apărută acum şapte ani sub egida Academiei din Budapesta, poate cea mai denigratoare lucrare la adresa României apărută în străinătate.

TÂRGU-MUREŞ AŞTEAPTĂ STATUIA MAREŞALULUI...

Pe data de 18 iunie Dl. Gl. mr (r) Ion **CONSTANTIN**, Preşedintele Asociaţiei Veteranilor de Război - Filiala Târgu-Mureş a avut amabilitatea să poarte o discuţie cu reporteri ai publicaţiei noastre pe tema controversatei statui a Mareşalului Ion Antonescu. Domnia sa ne-a înfăţişat firul demersurilor întreprinse acum un an şi jumătate de asociaţia al cărui preşedinte este.

Toate aprobările şi avizele necesare (avizul Direcţiei Monumentelor Istorice, Avizul Comisiei de Cultură al Judeţului Mureş etc.) au fost obţinute. Încă din luna iunie 1993 a fost înaintată cererea pentru ridicarea statuii Mareşalului Antonescu. După trei luni de zile, în care nu s-a primit nici un răspuns, a fost înaintată o nouă adresă. Abia în luna octombrie s-a reuşit începerea lucrărilor. Pe data de 25 octombrie 1993, deputatul **Borbely Atilla**, profitând de faptul că întreaga conducere a Asociaţiei Veteranilor de Război se afla la Oarba de Mureş pentru o comemorare, înconjoară statuia împreună cu un grup masiv de acoliţi, gonindu-i pe cei care lucrau la instalarea soclului. Lucrările au fost momentan întrerupte, reluându-se seria de procese şi contestaţii. S-a ajuns până la Curtea Supremă de Justiţie, aceasta aprobând la 13 mai 1994 acţiunea AVR. Recursul Primăriei din Tg. Mureş a fost respins.

A fost aşezat în sfârşit soclul viitorului bust al Mareşalului dar, iarăşi, intervine primarul oraşului, **Imre Naghy**, care amendează AVR cu 1.800.000 lei! Asociaţia apelează iarăşi la Justiţie pe data de 17 iunie, obţinând decizia de anulare a amenzii.

În concluzie, în acest moment, TOATE formele legale pentru ridicarea bustului Mareşalului sunt îndeplinite. Dar, ne avertiza Dl. General, au apărut deja primele „sugestii" de la Bucureşti. A fost în Tg. Mureş chiar un consilier al preşedintelui Iliescu care, încercând să influenţeze abandonarea proiectului, aducea un argument ce frizează ridicolul: cum se face că nici un partid din Parlamentul României nu a cerut reabilitarea totală a Mareşalului Antonescu (?!?). Nu ştim cine este acest om de casă al Cotroceniului, dar cu siguranţă, unul dintre aceia care încă mai cred că istoria României trebuie să fie scrisă de Marea Adunare Naţională!

Presiuni împotriva ridicării statuii Mareşalului Antonescu s-au făcut şi se vor mai face. La toate nivelele, fie local, naţional sau internaţional. Se pare că în prezent un cuvânt greu de spus îl va avea conducerea centrală a Asociaţiei Veteranilor de Război ce se sfieşte deocamdată să treacă peste semnalele de la Cotroceni. Cu toate aceste presiuni, Dl. General ne-a garantat ridicarea statuii Mareşalului Antonescu în maximum 10 zile.

Cele 10 zile au trecut însă de multă vreme...

Pavel MUREŞANU

Notă: *Cu mai mult timp în urmă, pe casele din Bdul Mareşal Ion Antonescu, huligani rămaşi neidentificaţi au mâzgălit diverse inscripţii denigratoare, insulte şi obscenităţi la adresa marelui Erou Naţional al României.*

Presa locală din Tg. Mureş a relatat despre recenta acţiune a Grupului „Horea", ai cărui membri au şters inscripţiile denigratoare de pe zidurile caselor din Bdul Mareşal Ion Antonescu!

*Grupul **„Horea"** (grup al Mişcării Pentru România din Tg.Mureş) este decis să-şi ducă activitatea de amenajare a Bd-lui ce poartă numele marelui erou până la capăt şi să apere memoria Mareşalului împotriva tuturor celor care vor îndrăzni să profaneze monumentele noastre naţionale.*

PRIMA BISERICĂ A STUDENŢILOR ÎNTR-UN CAMPUS UNIVERSITAR

În Duminica Tuturor Sfinţilor - 26 iunie, s-a pus piatra de temelie, s-a sfinţit locul şi crucea şi s-a oficiat Sfânta Liturghie în campusul Universităţii Politehnica, acolo unde se va înălţa Biserica „Sfântul Grigorie Palama", paraclis universitar.

Liturghia şi slujba de sfinţire au fost oficiate de însuşi *PF Patriarh Teoctist* împreună cu un impresionant sobor de preoţi. Participanţi în număr mare studenţi şi profesori.

Seara a avut loc o reuniune a fondatorilor paraclisului - ASCOR şi Asociaţia „Sfântul Grigorie Palama" - la sediul publicaţiei „Vestitorul Ortodoxiei". Au fost de faţă *PS Teofan*, Vicar Patriarhal, Preşedinte de onoare al Asociaţiei „Sf. Grigorie Palama", *Pr. Dr. Constantin Coman*, Preşedinte al Asociaţiei şi Redactor responsabil al publicaţiei „Vestitorul" a Patriarhiei Române, conducerea ASCOR şi, invitat din Grecia, *Dl Stelianus Kementzetzidis*, membru de onoare al Asociaţiei „Sf. Grigorie Palama" şi editor teolog al „Stupului Ortodox" din Tesalonic, împreună cu alţi câţiva colaboratori din Grecia apropiaţi ai Bisericii Ortodoxe Române, care şi-au manifestat entuziasmul şi disponibilitatea sprijinirii acestui sfânt lăcaş.

Dl. Stelianus Kementzetzidis a dat citire mesajului părintelui duhovnic Ioanichie de la Mănăstirea SF. Grigorie Palama din Grecia.

„Sf. Grigorie Palama, cel care a pus capăt rătăcirii papale şi ereziilor teologiei occidentale, cel care s-a făcut părtaşul luminii dumnezeieşti, să binecuvânteze inimile şi mintea voastră şi să vă întărească în străduinţa voastră pentru păstrarea tradiţiei ortodoxe respingând orice erezie, falsificare, sau dezorientare care provine din spiritul franco-latin sau din protestantismul steril şi din orice rătăcire orientală. Cu rugăciunile Maicii Domnului şi cu rugăciunile Sf.GrigoriePalama să se termine repede sfântul lăcaş spre slava lui Dumnezeu Cel în Treime şi spre bucuria tuturor celor care studiază.

Sf. Grigorie Palama să dăruiască răspuns şi ajutor în întoarcerea minţii către sine, cu rugăciunea minţii în care există fericirea şi pacea adevărata."

(Între păcătoşi, cel mai păcătos şi umil, Ioanichie)

PS Teofan **a mulţumit şi a arătat că cea mai importantă contribuţie trebuie să vină din ţară, spunând:**

„Acum sunt în construcţie, în România 500 de noi Biserici. Faptul că ASCOR împreună cu asociaţia "Sf. Grigorie Palama" a purces la construirea primei Biserici a studenţilor constituie o misiune specială. Studenţii, cu spontaneitatea şi entuziasmul lor, cu setea după cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să-şi manifeste spiritul de iniţiativă, voluntariatul. Binecuvântarea a fost dată. Piatra de temelie a fost pusă. Mai departe sunt aşteptaţi lucrătorii tineri. Aspiraţiile studenţilor vor fi împlinite doar prin ei şi prin munca lor. Şi întreaga comunitate românească aspiră către refacere, către întregire. Încetul cu încetul se acoperă goluri. În Armată, în spitale, în penitenciare, începe să se exercite misiunea duhovnicească, pastorală a Bisericii. Dar ceea ce rămâne esenţial ca misiune, aparţine tuturor, şi anume consolidarea comunităţii parohiale. Comunitate care trebuie să fie în rezonanţă, spiritul comunităţii continuând practic liturghia. Acest spirit se regăseşte în Mănăstiri, astfel se ajunge la duh, la comuniunea de suflet. Această comuniune care are efect şi influenţă asupra întregii naţiuni, trebuie să ne preocupe pe toţi, şi mai ales pe cei tineri."

Nu mai este necesar, credem noi, nici un comentariu şi sperăm şi aşteptăm să vedem ridicându-se acest sfânt lăcaş.

REPORTER

Anul III Nr. 11 (32)
Iulie 1994

IPS Serafim

IPS Dr. Serafim Joantă s-a născut la data de 4 septembrie 1948, în Boholț, Făgăraș. A urmat studii de teologie la Sibiu, încheiate în 1974 cu calificativul *excepțional*.

A fost hirotonisit pentru Țara Făgărașului, iar în 1975 a fost chemat la Episcopia Alba-Iulia. Urmează studii la Paris, timp de trei ani, își ia doctoratul și predă apoi alți patru ani, la Institutul Saint Șerge din Paris. În 1989 este lector la Institutul Teologic din Sibiu. În martie 1990 este Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Sibiu. Totodată a fost delegat din partea Sf. Sinod cu vegherea și îngrijirea organizației Oastea Domnului.

Erudit de excepție, apreciat și iubit, dedicat deopotrivă teologiei academice și practicii pastorale, IPS Serafim a fost și pentru noi, tinerii Mișcării, încă de la începuturile noastre ca organizație, o prezență caldă, afectuoasă. Când mulți ne huleau, când puțini îndrăzneau să se apropie de noi, IPS Serafim (pe atunci PS Serafim Făgărășanul), ne-a ascultat cu părintească înțelegere, ne-a îmbărbătat și ne-a încurajat.

Sunt mulți aceia care, aici în țară, îi vor simți lipsa, binefăcătoarea căldură și înțelegerea de adevărat părinte spiritual.

Alegerea sa ca Arhipăstor al diasporei românești din Occident a constituit un eveniment de seamă, atât din punct de vedere bisericesc, cât și național, românesc. Românii răspândiți de ani și ani de zile în toată Europa, lipsiți atâta vreme, din motive politice, de legăturile cu Biserica-mamă, pot beneficia acum, după întronizarea sa, de acoperământul canonic al noii Mitropolii Ortodoxe Române și totodată se vor bucura de înțelegerea și ajutorul unui adevărat părinte sufletesc, cunoscător deopotrivă al culturii occidentale, al gândirii și mentalității europene, dar și purtător al spiritului vieții duhovnicești proprii Ortodoxiei.

Cuvintele rostite la ceremonia întronizării îl caracterizează cel mai bine:

„De aceea, primul meu îndemn spiritual pe care vi-l adresez cu toată dragostea este tocmai în legătura cu biserica, locul întâlnirii noastre cu Dumnezeu: Străduiți-vă să participați cu regularitate la toate slujbele ei pentru ca să nu vă lipsiți de harul și puterea Duhului Sfânt, care ne vin prin ele. Liturghia ortodoxă ca și toate celelalte slujbe sunt de o frumusețe și de adâncime mistică inegalabile. Ele reprezintă cu adevărat «expresia cea mai înaltă a culturii umane» (Christos Yannaras), tot ceea ce omul a putut crea mai frumos pentru cultivarea sufletului său. Dacă «sufletul culturii este cultura sufletului» (Baudelaire), este evident că nici o altă formă a culturii nu cultivă sufletul omenesc ca și cultura bisericească în expresia ei liturgică (...) Să fim cu toții conștienți că puterea Bisericii vine din rugăciunea ei. O comunitate care-și împuținează rugăciunea slăbește în iubirea dintre membrii săi și nu va avea nici puterea mărturisirii în afară (...) Inima noastră, familia, semenii, natura și tot ce există, sunt tot atâtea altare pe care, fiecare din noi, ca preoți ai creației, trebuie să aducem jertfă lui Dumnezeu, silindu-ne să trăim o viață curată și sfântă, în gând, în cuvânt și în faptă, silindu-ne să ne respectăm și să ne slujim unii pe alții, să respectăm și să înfrumusețăm natura înconjurătoare. Să nu uităm că taina semenului nostru, «taina fratelui» în expresia Sf. Ioan Gură de Aur, este tot atât de sfântă ca și Tainele Bisericii.

Dar această slujire continuă presupune, pe de o parte, lupta permanentă, și de câte ori teribilă, împotriva păcatului și răului din noi, pentru despătimirea noastră, iar, pe de altă parte, cultivarea binelui și a virtuților, adică a deprinderilor bune. Iar armele pe care le avem la dispoziție sunt rugăciunea, postul și asceza în general, spovedania și împărtășirea cu trupul și sângele Domnului... Prin toate acestea participăm și noi la Crucea prin care Dumnezeu ne-a recreat în Hristos «într-un singur om nou», «uniți într-un singur trup» (Ef. 2, 16).

Într-adevăr numai prin cruce ajungem la biruință. Numai silindu-ne să murim mereu omul vechi, supus păcatului, putem să ne îmbrăcăm în omul cel nou care este după asemănarea lui Hristos. Să fim încredințați că pe tot parcursul acestui proces nu suntem singuri. În purtarea crucii, adică în suferințele și ispitele de fiecare zi, Hristos este alături de noi și de asemenea Maica Domnului și toți sfinții, ca și semenii noștri întru credință. Căci Biserica este tocmai această comuniune a sfinților. De când Hristos a înviat, Crucea este străbătută de puterea și lumina Învierii. De aceea, există o bucurie a Crucii care ne dă mereu curajul luptei și puterea biruinței."

Adăugăm în final câteva cuvinte adresate de IPS Serafim cititorilor publicației noastre:

„Am convingerea că în mâinile dumneavoastră, în mâinile tinerilor stă salvarea României. Tinerii trebuie să lupte și să pășească la drum pe calea credinței să înțeleagă că în afara Cuvântului Dumnezeiesc și a Dreptei Credințe nu există salvare. Am speranța, încrederea, că tinerii României de azi vor ști să pășească cu hotărâre, cu avânt pe acest drum.

De ei, de credința lor atârnă soarta de mâine a țării. Vă doresc mult succes și vă binecuvântez!"

UN IMPORTANT EVENIMENT BISERICESC ȘI NAȚIONAL

Întronizarea IPS dr. Serafim Joantă ca Mitropolit al Germaniei, Europei Centrale și de Nord

În data de 5 iunie, în Biserica Sf. Luca din München (Germania) s-a desfășurat ceremonia întronizării ÎPS dr. **Serafim Joantă** ca Mitropolit al Germaniei, Europei Centrale și de Nord.

Întemeierea Mitropoliei Ortodoxe Române reprezintă pentru credincioșii din Europa un act deosebit de semnificativ. Pe de o parte, din punct de vedere duhovnicesc, se realizează unirea românilor din această parte a Europei într-o unică mărturie canonică, pe de altă parte, prin instalarea unui ierarh de talia ÎPS sale dr. Serafim se realizează întărirea comunității ortodoxe din Occident și se mijlocește o mai bună cale de dialog ecumenic a Bisericii Ortodoxe Române cu Bisericile occidentale.

Importanța evenimentului a ieșit clar în evidență și prin înalta participare, atât a autorităților germane cât și a reprezentanților Bisericilor Ortodoxă, Catolică, Luterană și Calvină din Germania, Franța, Austria, Elveția, Italia, Belgia și, bineînțeles, România și Rep. Moldova.

Au fost prezenți episcopii ortodocși **IPS Simeon** al Mitropoliei Bulgare pentru Europa de Vest, **IPS Anatoly**, Arhiepiscopul ucrainean de Paris și pentru Europa de Vest, **PS Iulius** al Eparhiei Siriene din Europa Centrală și Benelux, **PS Karekin** al Eparhiei Armene din Germania precum și reprezentantul Bisericii Ortodoxe Ruse din Germania, protoprezbiter dr **Peter Plank.**

Din partea autorităților germane au participat reprezentanți ai landului Bavaria, iar din partea Guvernului federal dna **Iuliane Karina.**

Din țară, delegația invitată să participe la ceremonie a cuprins înalți ierarhi, **ÎPS Daniel,** Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, **PS Teofan** Sinaitul, Vicar Patriarhal; starețiși starețele Mănăstirilor Cozia, Agapia, Văratec, Secu, Golia, Tismana, Rămeți și Toplița, preoți profesori de la Facultățile de Teologie din București, Sibiu, Oradea, respectiv pr. prof. dr. **Constantin Galeriu,** pr. prof. dr. **Mircea Păcurariu,** Decan, și pr. prof. Dr. **Liviu Streza,** prodecan de la Oradea, pr. **Constantin Pârvu,** vicar patriarhal, pr. **Aurel Răduleț,** vicarul arhiepiscopiei Sibiului, pr. **Romul Zaharie,** protopopul Făgărașului, protopresbiter dr. **Petre Buburuz** din Chișinău, un reprezentant al Sfatului frățesc pe țară al Oastei Domnului, dr. **Petre Giurgi,** mulți alți preoți, călugări, diaconi și maici precum și directorii Asociației Christiana din București, dr **Pavel Chiriță** și din Sibiu **dr Aurel Crețu** și dl. dr. **Bucur Corneliu,** directorul Muzeului Satului din Sibiu.

Din partea presei din București au fost invitate publicațiile **"Vestitorul Ortodoxiei"** și **"Mișcarea"** iar din Sibiu, **„Tribuna Sibiului"**, prin dl **Onuc Nemeș.** Televiziunea Română a trimis o echipă de filmare condusă de cunoscutul redactor **Titi Dincă** de la redacția **"Viața Spirituală".**

Delegația s-a îndreptat către Munchen în data de 3 iunie și, după un drum lung și obositor, a participat la cea mai strălucită Liturghie săvârșită vreodată în München, după cum afirmau credincioși și oaspeți străini, în monumentala Biserică Sf. Luca din centrul orașului. Biserica, o adevărată bijuterie arhitectonică a adăpostit sub bolțile sale o mulțime de români strânși împreună ca la o mare sărbătoare, veniți din toate colțurile Germaniei și Europei. Printre personalități domnii **Nicolae Stroescu-Stânișoară, Ioan Ioanid,** doamna **Ciorănescu,** domnul **Sorin Dumitrescu.** Atât la începutul Liturghiei cât și la ieșirea cu Sfintele Daruri, a fost pomenit numele Majestății Sale Regele **Mihai I de România.**

După Liturghie a început ceremonia propriu-zisă de întronizare, un ritual fastuos și impresionant. PF Teofan Sinaitul a dat citire Gramatei, actul canonic al Sf. Sinod semnat de PF **Patriarh Teoctist,** prin care se consfințea întronizarea. S-au adresat celor prezenți **ÎPS Serafim** și IPS Daniel. Au mai vorbit reprezentanți ai Bisericilor Ortodoxe, Catolică și Evanghelică din Germania.

În final ÎPS Serafim a rostit cuvântul său intitulat **„Unitatea în Hristos"** adresat mai ales creștinilor ortodocși români din diaspora, cuvânt pătrunde de un adânc mesaj creștinesc de încredere și nădejde în unitate și dragoste.

Reținem de asemenea salutul și binecuvântarea ÎPS Serafim adresate tuturor celor care au ostenit și au contribuit la eliberarea României de sub robia comunistă. În acest context a fost subliniat aportul important al colaboratorilor cunoscutului post de radio „Europa liberă".

După ceremonie, directorul postului „Europa liberă", dl. Nicolae Stroescu-Stânișoară (care, alături de regretatul profesor Constantin Nagacevski, a avut un rol important în eforturile și demersurile făcute pentru constituirea Mitropoliei) a adus un emoționant și cald răspuns de întâmpinare adresat ÎPS Serafim.

Notă:

Consemnăm, la puțină vreme după ce demersurile de înființare a Mitropoliei au dat roade, înlăturarea dlui Stroescu–Stânișoară de la conducerea postului (interesantă coincidență!). Vom reveni.cu detalii.

George RONCEA

„Nu neamul acoperă sectorul „ortodoxie" ca pe ceva particular, ci Ortodoxia cea universală acoperă întreg pe fiecare neam care-i aderă."

Părintele Stăniloae

TRADIȚII CREȘTINE ROMÂNEȘTI

Lucrarea ***ISIHASMUL tradiție și cultură românească*** a fost elaborată cu intenția explicită de a umple un gol în informația – foarte puțină – existentă în Occident privitoare la viața și istoria Bisericii din România. Căci aflându-se ca lector universitar la Institutul Saint Serge din Paris (1982-1989), Mitropolitul **Serafim** – pe atunci părintele Romul Joantă – este pus în situația de a „da seamă" de această tăcere așternută asupra Ortodoxiei românești, mai ales prin comparație cu bogăția surselor referitoare la Ortodoxia greacă și rusă. Autorul își asumă această „lacună" și încearcă s-o acopere realizând un studiu sistematic asupra unui capitol fundamental nu numai pentru istoria Bisericii românești, dar și a neamului întreg. Fiindcă monahismul a reprezentat întotdeauna pentru români elementul esențial al unității lor spirituale, al conștiinței apartenenței „din veac" la acest pământ: *„Căci acest popor are întotdeauna conștiința că prin sfintele lăcașuri – și neîntreruptele rugăciuni ale locuitorilor lor, își afirmă obârșia dumnezeiască"*, ne spune convingător autorul încă dintru început. Românilor pare să li se potrivească mai cu osebire frumoasa spusă a Sfântului Ioan Scărarul: *„Lumină Monahilor sunt îngerii, lumină celor din lume sunt Monahii"*. Această convergență între monahism și poporul român a apărut ca evidentă și unor teologi și prelați francezi la citirea cărții: Olivier Clement declară a fi rămas cu impresia unei „civilizații monastice" specifică României.

Cartea pornește pe firul istoriei pentru a urmări notele caracteristice ale vieții noastre mănăstirești, cu accent asupra celor două momente decisive în care tradiția și cultura românească au cunoscut excepționale înfloriri: secolul XIV ce *„cunoaște un entuziasm de proporție care intră prin intermediul Sfântului Nicodim de la Tismana în vibrație intensă și imediată tocmai cu renașterea isihastă de pe muntele Athos, datorată Sfântului Grigorie Sinaitul"* și secolul XVIII, marcat de extraordinara strălucire a paisianismului – *„fenomen care depășește granițele României, conducând la reînnoirea Ortodoxiei ruse..., ba chiar a Ortodoxiei în general"*.

Studiul ajunge până în perioada contemporană, în care regăsește *„un nou fel de «culme» în acest joc constant dintre o tradiție și o cultură care continuă să-și tragă seva inspirației din isihasmul primit, trăit și transmis ca o neprețuită moștenire"*. Pentru că ultimele decenii, în care Biserica și mai cu seamă viața mănăstirească din România au fost afectate de hotărâri arbitrare și potrivnice luate de statul comunist, au cunoscut însă „adâncirea vieții mănăstirești"; impusa contracție pe *orizontală* a fost urmată de o expansiune și de o sublimare pe *verticala* spiritului. Aici trebuie accentuat și rolul *Filocaliei* recreată în limba poporului de Părintele Stăniloae și al cărei text a fost stabilit pe un *„fundament mult mai amplu decât cel al* Filocaliei *grecești și chiar al* Filocaliei *ruse"*. Audiența și rolul de ferment spiritual al acestei scrieri este atât de mare încât Părintele Serafim vorbește despre o „renaștere filocalică".

O mențiune specială se cuvine făcută în legătură cu „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie": capodoperă a epocii sale (începutul secolului XVI) și a întregii culturi române, sensul său a fost de multe ori deformat în polemica acerbă dusă pentru dovedirea autenticității și paternității sale. Părintele Serafim restabilește perspectiva corectă, prezentând-o ca pe o *„mărturie evidentă a formației isihaste a domnitorului român"* și deslușind *„elementele doctrinei isihaste... dispersate pe tot parcursul cărții"*.

Din păcate, traducerea din limba franceză a lucrării prezentate aici nu este întotdeauna la nivelul pe care l-am fi dorit, unele formulări fiind mai degrabă nefericite. Dar publicarea acestei cărți, Editura Anastasia reconfirmă calitatea de excepție a programului său editorial.

Sandra CRISTE

Mitropolitul SERAFIM: „ISIHASMUL tradiție și cultură românească", Editura Anastasia, 1994, preț: 3000 lei

ADEVĂRUL ISTORIC

Lucrarea *"Populaţia evreiască din România în timpul celui de-al doilea război mondial"* constituie primul volum din seria *"Romanian Civilization Studies"*, iniţiată de istoricul american **Kurt W. Treptow** – editorul şi autorul notelor de început ale acestui material (bilingv). Cartea apare la editura Fundaţiei Culturale Române – Iaşi, beneficiind de îngrijirea dlui **Larry Watts**, cunoscut şi apreciat istoric, unul din cei mai avizaţi cercetători - de asemenea, american – ai istoriei româneşti.

Aşadar, doi istorici de marcă din străinătate îşi valorifică interesul pentru o problemă (şi) a Istoriei noastre naţionale printr-o contribuţie extrem de oportună. Publicarea acestui studiu din iniţiativa unor cercetători americani atrage atenţia asupra absenţei unor preocupări serioase în istoriografia românească actuală cu privire la unele teme esenţiale pentru corecta înţelegere a istoriei noastre moderne şi contemporane.

Una din temele care reclamă o cercetare riguroasă şi obiectivă este problema situaţiei elnicilor evrei din România. Cartea prezentată răspunde tocmai acestei teme, conţinând studiul *"Evoluţia numerică regională a populaţiei evreieşti din România"*, realizat de dr Sabin Manuilă şi dr. Wilhelm Filderman. Prezentat prima oară la Congresul Mondial al Institutului Internaţional de Statistică de la Stockholm din 1957, studiul a fost republicat apoi la Roma şi New York şi, iată, apare în sfârşit şi în ţara noastră.

Dr. **Sabin Manuilă**, absolvent al Universităţii John Hopkins, director – în perioada dintre cele două războaie mondiale – al Institutului Central de Statistică din Bucureşti, membru corespondent al Academiei Române de Ştiinţă şi Medicină, membru al Institutului Internaţional de Statistică, membru al Institutului Internaţional de Sociologie, consilier special al Biroului de Recensământ al SUA, s-a remarcat ca o importantă personalitate a vieţii ştiinţifice româneşti interbelice fiind, după aprecierea dlui Larry Watts, *"cel mai bun statician şi demograf al României"*.

Dr. **Wilhelm Filderman** a fost preşedintele Uniunii Comunităţilor Evreieşti din România, preşedinte al Federaţiei Uniunilor Comunităţilor Evreieşti din România, preşedinte al Comitetului Reunit de Distribuţie pentru România şi membru în Parlamentul României în perioada dintre cele două războaie mondiale. În timpul Conferinţei de Pace de la Paris din 1919-1920 dr W.Filderman s-a făcut remarcat prin cererile sale deschise şi hotărâte pentru drepturile evreimii româneşti; în timpul războiului a condus lupta împotriva antisemitismului; a fost trimis şi el în centrele de concentrare din Transnistria.

Lucrarea reprezintă un document de neînlocuit. Bazându-se pe documente şi surse nemijlocite ea aduce clarificări esenţiale asupra chestiunii populaţiei evreieşti din România între 1940-1944 prelungind un tablou deosebit de relevant al aceleiaşi probleme în primul deceniu de regim comunist impus României. În contextul acestor clarificări, sunt redate importante mărturii care prin natura lor fixează în spiritul adevărului istoric personalitatea Mareşalului Antonescu în ansamblul acestei problematici.

Având aceste conotaţii, lucrarea respectă cu adevărat raţiunea care a stat la baza ei: argument edificat *"într-o manieră nepasională, bazată pe o examinare riguroasă a documentelor"* (K. Treptow).

Accentul obiectiv – esenţial oricărui studiu istoric – de această dată se încadrează într-o dezbatere mereu distorsionată de prelungirea unor interese. Aceasta a şi făcut ca studiul acesta să se constituie astăzi ca inedit. Motivul pentru care "asemenea documente ca acelea ale lui Filderman şi Manuilă continuă a nu fi luate în seamă este incertitudinea că un eveniment de proporţiile holocaustului poate fi analizat prin metode istorice nepasionale" (Saul Friedlander, "Memory, History and the Extermination of the Jews of Europe", Bloomington, Indiana University Press, 1933).

Elementele care au barat apariţia până acum a acestui studiu ("Remarcabil este faptul că acest studiu este foarte rar amintit sau citat de către istoricii care se ocupă de problema populaţiei evreieşti din România în anii 1940-1944" deşi *"cei doi autori erau cei mai calificaţi pentru a se pronunţa asupra subiectului demografiei populaţiei evreieşti din România în timpul celui de-al doilea război mondial"*, se arată în introducerea istoricului Larry Watts), condiţionând tratarea neobiectivă a acestei problematici se situează pe trei nivele:

a) liderii evrei *impuşi* de regimul comunist care a eliminat brutal persoanele care au exercitat aceste funcţii înainte de 1944. "Filderman nu mai era stăpân pe situaţie... În acelaşi timp, campania defăimătoare împotriva mea s-a intensificat... Filderman îmi spusese că aflase de la o sursă de încredere că Moses Rosen va fi noul rabin şef" (declaraţia aparţine lui Alexandru Şafran, fost şef rabin);

b) elemente din conducerea regimului comunist al primilor ani, responsabile de acţiuni antisemite ordonate înainte de 1944 (de ex. Gh. Tătărăscu);

c) competiţia pentru favorurile ţărilor vest-europene purtată de ţările situate în centru şi sud-est (Larry Watts). Ea are ca şi consecinţe: pierderea esenţei semnificaţiei holocaustului, folosirea răuvoitoare a statisticilor în dorinţa de a-şi înfăţişa vecinii în cele mai sumbre culori, crearea unei legături directe (artificiale) între antisemitismul de dinainte de război şi participarea la holocaust a regimurilor din timpul războiului. *"În timp ce în România Garda de fier, formaţiune de extremă dreaptă, a fost distrusă în 1941, în Ungaria gruparea Săgeţilor Încrucişate a supravieţuit, a venit la putere în 1944 şi a cooperat cu naziştii la distrugerea evreilor din Ungaria... Este o ironie că România, care a refuzat să-şi emancipeze cetăţenii evrei înainte de primul război mondial... şi a fost marcată de dezvoltarea celei mai puternice mişcări fasciste native din întreaga Europă de Est, s-a dovedit a fi un loc mai sigur pentru evrei decât Ungaria , Polonia, Cehoslovacia şi Statele Baltice"* (Ezra Mendelson – *The Jews of East-Center Europe between the World Wars*, Bloomington, Indiana University Press, 1987).

Degajând cei trei centri de distorsiune, Larry Watts conclude : "Când un eveniment este de o asemenea oroare şi magnitudine ca holocaustul şi propria stimă a unei întregi populaţii este pusă la îndoială, incriminarea unui individ capătă caracter politic". De aceea subliniam la început importanţa prin natura documentelor a acestei lucrări în cunoaşterea adevărului despre Mareşal şi sub raportul problemelor evreieşti din România anilor 1940-1944. *"Nu este uşor să înţelegi situaţia din România şi este cu atât mai dificil să o evaluezi corect, pentru că ea a fost marcată de ambiguitate... Antonescu a justificat în aparenţă răzbunarea românilor faţă de evrei. Din contră, acelaşi Antonescu a promis să oprească deportările, să anuleze regulamentul cu privire la steaua galbenă şi, ca rezultat al intervenţiei medicului personal, să revoce numeroase ordine de deportare. Acestea au fost evenimente unice, fără precedent în ţările ocupate cât şi în cele libere."* (Leni Yahil – *The Holocaust : the Fate of Europeen Jews*, New York , Oxford University Press 1990).

W. Fildermann s-a simţit onorat de a recunoaşte în mod public faptul că a fost sprijinit de Mareşal, chiar prin apariţia sa ca martor al apărării. În testamentul său legalizat la New York în 1956, Filderman a afirmat:

"A fost mult acuzat regimul Mareşalului Antonescu ca fiind înfeudat nazismului şi Mareşalul însuşi a fost executat de agenţii Moscovei ca fascist. Adevărul este că Mareşalul Antonescu este cel care a pus capăt mişcării fasciste în România, oprind activităţile teroriste ale Gărzii de Fier din 1941 şi suprimând toate activităţile politice ale acestei organizaţii. Eu însumi, răspunzând unei întrebări a lui Antonescu la procesul său – montat de comunişti – am confirmat că teroarea fascistă de stradă a fost oprită în România la 21 ianuarie 1941, zi în care Mareşalul a luat măsuri draconice pentru a face să înceteze anarhia fascistă provocată de această organizaţie şi restabilirea ordinii în ţară. În timpul perioadei de dominaţie hitleristă în Europa, eu am fost în contact permanent cu Mareşalul Antonescu care a făcut foarte mult bine pentru îndulcirea soartei evreilor expuşi persecuţiilor rasiale naziste... Eu am fost martorul unor scene emoţionante de solidaritate şi de ajutor între români şi evrei în momente de grele încercări din timpurile imperiului nazist din Europa. Mareşalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor naziste care cereau măsuri dure pentru evrei... El este cel care mi-a dat paşapoarte în alb pentru salvarea de teroarea nazistă a evreilor din Ungaria, a căror viaţă era în pericol! Datorită politicii sale, averile evreilor au fost puse sub un regim de administraţie tranzitorie care, făcându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii lor la momentul oportun.

Am menţionat aceste lucruri pentru a sublinia că poporul român, chiar când a avut într-o măsură limitată controlul ţării, a demonstrat sentimente umanitare şi de moderaţie politică".

Reţinem câteva din datele statistice ale lucrării: în teritoriul ocupat de Rusia sovietică în iunie 1940 numărul evreilor morţi a fost de 103.919, iar în Transilvania de Nord încorporată de Hitler Ungariei, cifra este de 90.295 sau 60,9% din total. În total se evaluează la 209.214 pierderile evreieşti de pe teritoriul României ocupat din 1939, ceea ce reprezintă 27% din cifra totală a evreilor (în loc de 53%, cifra dată de dr. Kulischer), din care se atribuie: 2% administraţiei române, 13% acţiunii militare germano-române desfăşurată aproape exclusiv pe frontul răsăritean şi 12% acţiunii guvernului unguresc secondat de autorităţile germane.

Cifra totală a evreilor morţi, evaluată de organizaţiile evreieşti din România conduse de dr Filderman *"fie din cauză că au fost ucişi pe teritoriul românesc, fie că au pierit din cauza deportărilor"* **este de 15.000.**

Această cifră cuprinde pierderile a aproximativ 3000 de evrei în timpul scurtei guvernări a Gărzii de Fier şi 3-4000 victime ale represaliilor militare din Iaşi. De asemenea, aceeaşi cifră (15.000) cuprinde pierderile suferite de populaţia deportată în Transnistria. Numărul celor deportaţi a fost de aproximativ 40.000 din care 30.000 s-au reîntors.

"În nici o ţară dominată de nazişti, n-a supravieţuit o aşa mare proporţie a populaţiei evreieşti", este concluzia generală a raportului dr. Filderman.

Adevărul, tăinuit până acum pentru a da loc acuzaţiilor infame trebuie afirmat răspicat în lucrul la o istorie eliberată de efectele malefice ale intereselor celor care au ceva de ascuns.

Căci neamul românesc a plătit cu destul sânge dreptul de a i se scrie istoria în dramaticul ei ADEVĂR.

Marius BUTEANU

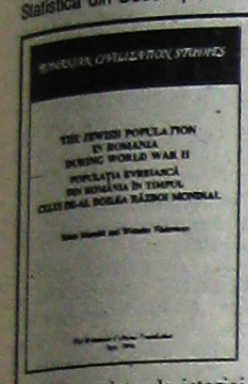

Studii ale Civilizaţiei Române – Nr. 1

Editorul Seriei: Kurt W. Treptow

Studii ale Civilizaţiei Române reprezintă o serie de studii şi monografii dedicate aspectelor variate ale istoriei şi culturii române. Împreună cu publicaţia *Civilizaţia Română*, seria este publicată şi în engleză de Fundaţia Culturală Română din Iaşi cu scopul de a accelera o înţelegere mai bună a istoriei şi a culturii române pentru lumea întreagă.

Informaţiile pentru contractarea abonamentelor pot fi obţinute prin trimiterea unei scrisori pe adresa următoare: **Civilizaţia Română, Fundaţia Culturală Română - Iaşi, Oficiul Poştal nr. 1, Casuţa Poştală nr.108, Iaşi, cod 6600.**

Colecţia *Studii ale Civilizaţiei Române* este publicată periodic de Fundaţia Culturală Română - Iaşi, ca un supliment la publicaţia Civilizaţia Română.

UN CAZ TIPIC DE ŞOVINISM: ZIGU ORNEA

În faţa unei cape purpurii mânuite cu dibăcie, orice taur ce-şi merită numele se încordează nervos decis să o zdrobească dintr-o lovitură. Însă în România post-decembristă ajung să irupă din cireadă până şi... boii. Tentativa se sfârşeşte de data asta numai cu un muget hodorogit şi un pleosc penibil. Este semnul de recunoaştere al boului...

Reeditarea **Naţionalismului lui Eminescu** (Ed.Pacifica, 1994), lucrare fundamentală pentru exegeza operei eminesciene, capătă în România anilor 90 semnificaţiile unei veritabile cape. Toreador sui-generis, ziarul „Adevărul" (nr. 1281, 1994) se decide să ia pulsul chibuţului principal al criticii noastre literare, cu scopul „să evalueze, pro sau contra, dar argumentat, iniţiativa editorială". Un nor de praf se stârneşte brusc, fiindcă de acolo se năpusteşte un exemplar furajat special de mai marii săi să nimicească tot ce poate însemna: „naţionalism românesc" sau „Eminescu". Ceea ce n-a reuşit vreme de aproape 30 de ani Apis-ul de import crede că va izbuti acum: *„...opiniile lui Eminescu despre fenomenul românesc nu ne pot ajuta. Dimpotrivă"*. Semnat cu pseudonimul literar Zigu Ornea. Precizare inutilă căci peste toate scrijeliturile sale de dobitoc dopat cu „Manifest comunist" şi „Talmud" se poate citi de la un cap la altul numele-i de tăios botez: *Ornstein*.

Prea puţini cunosc tomurile indigeste ale lui Zigu Ornea, dar toată lumea se preface că le-a citit. Întreprinderea ar fi de altfel inutilă căci numai o singură „idee" brăzdează întreaga-i „operă": cultura română este o cultură de periferie, minoră, „apăsat retrogradă" în cea mai mare parte, „sincronizată" în părţile ei acceptabile.

În subsolul oricărei pagini a lui Zigu Ornea duhneşte pestilenţial un singur cuvânt: *komintern*. Toate tezele sale nu se abat cu un singur ton de la programul dedicat culturii române de către ucigaşa organizaţie. Nici evaluările asupra poetului *nostru* naţional nu se abat de la reţetă. Cine cunoaşte cât de cât încrâncenarea mărgăliţorului kominternist constată lesne că tot ce a scris legat de Eminescu se plasează între înjurătură şi, în cel mai bun caz, apreciere tendenţioasă. Orice încercare de avertizare asupra bogăţiei operei gânditorului politic Mihai Eminescu era imediat amendată. Culmea ridicolului este atinsă de scribul de serviciu al cabinetului 2 după apariţia unei lucrări ce-l plasa pe Eminescu pe traiectoria sociologiei mondiale, împlinind sugestiile existente în operele unor Traian Herseni, Mircea Vulcănescu, Mihail Manoilescu. Dar un Zigu Ornea n-a priceput aşa ceva, astfel că n-a ratat nici acest prilej de a-şi plasa tembelele comentarii... „Cizmarul" şi-a permis iarăşi să treacă mai sus de „sanda".

Despre poezia lui Eminescu, Zigu Ornea n-a scris nici măcar un rând onorabil, darmite ceva care să-l justifice în postură de comentator. Nimic din ce a scris nu-l îndreptăţeşte să ocupe postul înalt de la Fundaţia Culturală Română, nimic nu explică poziţia înaltă pe care o deţine la revistele „Dilema" sau „România literară", nici rangul înalt pe care-l deţine actualmente la fundaţia Soros. Nimic din „creaţia" lui de critic şi istoric literar. Căci *criteriul* este în altă parte. Aşa cum altul este mobilul care l-a determinat pe Zigu Ornea să pângărească posteritatea lui Eminescu. Căci nu probă de virtuozitate critică face Zigu Ornea în articolul din „Adevărul", ci probă de *vitalitate etnică*.

Ajuns la capătul articolului din „Adevărul", nu ştii unde să-l aşezi pe Zigu Ornea: în rândul ticăloşilor sau al netoţilor iremediabili. S-ar putea înclina pentru amândouă caracterizările, dar cititorul este liber să-şi facă părerea pe care o crede de cuviinţă. De la un cap la altul, Zigu Ornea reuşeşte performanţa să falsifice şi să denigreze întreaga gândire social-politică a lui Mihai Eminescu.

Proba perversităţii o face începând cu titlul: „O reeditare diletantă". Acesta ar lăsa să se înţeleagă că mobilul articolului ar fi demersul editorial, pe care însă Zigu Ornea îl expediază rapid în finalul articolului, căci ceea ce face aici Zigu Ornea este un atac murdar împotriva *naţionalismului* lui Eminescu şi nu a lucrării cu acest titlu.

Prima frază a articolului conţine două falsuri grosolane: „Pe vremea ceauşismului era efectiv interzisă comentarea, cu discernământ critic, a concepţiei sociopolitice eminesciene". Josnicul critic nu foloseşte, în buna tradiţie a kominterniştilor, termenul *comunism*, ci „ceauşism"! „Efectiv interzisă" era comentarea operei eminesciene numai în capul lui Zigu Ornea, căci cel puţin două cărţi apărute înainte de 1989 oferă cititorului excelente analize ale sociologiei eminesciene: Ilie Bădescu – „Sincronism european şi cultură critică românească" şi Ion Ungureanu – „Idealuri sociale şi realităţi naţionale".

Următoarea frază, alte minciuni ordinare: „Ceauşismul, prin ignarul Cabinet 2, şi-l anexase pe Eminescu...". În fuga condeiului, Dl. Zigu Ornea a făcut o uriaşă gafă. Căci oamenii „ignarului Cabinet 2" erau Gogu Rădulescu şi tocmai... Zigu Ornea! Iar dacă „ceauşismul" şi-l „anexase pe Eminescu", de ce a fost nevoie de atâta tevatură şi scandal pentru apariţia operei politice a lui Mihai Eminescu? De ce s-a ajuns ca volumul X să fie retras de pe piaţă şi vândut din camioane abia în decembrie 1989? Vrea cumva să sugereze Zigu Ornea că alţii erau cei care conduceau în realitate destinele României? Curioasă concepţie, mai ales dacă ţinem seama că cel care a solicitat expres retragerea din circulaţie a volumelor respective a fost Moses Rosen. Acesta considera textele poetului ca fiind propagatoare a unor „idei de bază ale fascismului" şi „îndeamnă la huliganism". Scrisoarea şef-rabinului se încheia cu cererea expresă „de a retrage din circulaţie volumul mai sus amintit" (scrisoare adresată Academiei Române în data de 12 oct. 1980).

Prostia şi nesimţirea orniană ating cote incredibile când scrie: „Ca să analizez acest fragment din opera eminesciană, ***inventasem***, (subl. n.) împreună cu prietenul meu, criticul Aurel Martin, un termen încifrat «xenocraţia»". Aici face proba limpede că ***nici măcar nu a citit opera social-politică a lui Mihai Eminescu!*** Fiindcă termenul „inventat" apare de câteva ori chiar în analizele incriminate. Zigu Ornea se dovedeşte şi de data aceasta acelaşi consecvent falsificator despre care am mai scris în paginile revistei noastre.

Caracterizează apoi drept „apăsat retrogradă" concepţia eminesciană, invocându-i ca dovadă pe Lovinescu, Ibrăileanu, Călinescu, Vianu. Alegerea numai a acestor nume este ea însăşi tendenţioasă, dar falsul este amplificat prin utilizarea termenului „retrograd", ştiut fiind faptul că semnificaţia era cu totul alta la criticii invocaţi, faţă de accepţiunea pe care i-o dădeau Zigu Ornea şi ciracii săi prin anii 50. „Eminescu a fost un paseist potrivnic evoluţiei ţării spre o civilizaţie de tip industrial, respingând formele suprastructurale moderne", decretează Zigu Ornea. O ignobilă probă de „competenţă" literară, căci oricine ar citi opera eminesciană va constata fără dificultate că, dimpotrivă, tocmai pentru civilizaţie industrială de tip apusean şi capital pleda Eminescu (a se vedea polemica cu fraţii Nădejde).

Singurul comentariu la conţinutul cărţii este şi el o minciună. O lucrare, zice Zigu Ornea, care reduce „opera lui Eminescu (deopotrivă lirica şi publicistica) la dimensiunea naţionalistă". O dovadă mai bună de nelegiuire nici că se putea. Căci iată ce preciza **Dumitru Murărăşu** încă din prefaţa lucrării: „Lucrarea de faţă caută să prindă şi în amănuntele şi în trăsăturile lui generale un aspect (subl.n) al activităţii poetice şi militante a lui M. Eminescu: naţionalismul".

Înspre finalul articolului trebuie să recunoaştem, totuşi, singurul lucru adevărat pe care îl debitează personajul Ornea: „...opiniile lui Eminescu despre fenomenul românesc nu ***ne*** (subl. n.) pot ajuta. Dimpotrivă". Lucru perfect valabil căci pe Zigu Ornstein şi denigratorii de teapa sa nu i-au ajutat niciodată „opiniile lui Eminescu". În fond, chiar pentru asta le-a scris poetul.

Ajuns la capătul murdarului său comentariu, Zigu Ornea atinge cu adevărat apogeul: „Dar, dacă memoria nu mă înşeală, acest domn Tocaciu (editorul cărţii, n. n.) , a fost şi editorul cărţii lui Adolf Hitler «Mein Kampf». ***Atunci lucrurile se leagă neliniştitor prin calitatea opţiunilor"***. În buna tradiţie a magistrului său Moses Rosen, Zigu Ornea îi pune eticheta devastatoare poetului nostru naţional: fascismul. Este ceea ce au încercat, încearcă şi vor mai încerca să facă din Mihai Eminescu toţi cei de soiul viermănosului scrib kominternist.

La fel ca Moses Rosen sau Gogu Rădulescu, Zigu Ornea îşi permite să calce în picioare o cultură cu care n-a avut niciodată nimic de-a face. Nu judecăţi literare fac aceştia, ci limpezi judecăţi rasiste şi şovine. Dacă un român şi-ar permite să scrie în asemenea manieră şi să ceară eliminarea sau cenzurarea vreunui poet naţional, indiferent care ar fi el (mai cu seamă în cazul poporului evreu!), ar fi desfiinţat ca publicist în cel mai scurt timp. Pe bună dreptate. Nimeni însă nu l-a deranjat şi nu-l deranjează pe Zigu Ornea în cultura română. Deocamdată...

Silviu RAREŞ

Anul III Nr. 11 (32)
Iulie 1994

O scrisoare

Domnule Prim redactor,

Cititor consecvent al revistei MIŞCAREA, am urmărit cu atenţie şi interes drumul anevoios pe care s-a angajat să-i urmeze. De multe ori am simţit că punctele de vedere expuse cu lăudabilă străduanie în paginile restrânse ale revistei, coincid cu o parte din credinţele mele pentru care am plătit, în trecut, cu ani mulţi de detenţie. Din păcate, mă văd nevoit să constat în ultima vreme, unele atitudini şi aprecieri care umbresc şi, în final, îmi corectează buna impresie pe care am avut-o anterior. Am cunoscut, în anii din urmă, pe căţiva dintre semnatarii articolelor care apar în paginile revistei, despre care am avut uşurinţa să cred că declaraţiile lor de angajare politică vor fi un reviriment remarcabil; consecvent, în acest marasm, adevărat „hărdău al lui Satana", al actualelor concepţii politice ale bietei noastre societăţi, bolnavă şi dezorientată.

Dintre aceste, mai recente, poziţii confuze difuzate în paginile revistei, voi afirma pe cele care mi s-au părut mai grave, ca suport şi etică:

- Prea des şi cu cîudată insistenţă vă lepădaţi de o eventuală filiaţiune cu doctrina legionară, ca şi când chiar aţi putea fi confundaţi cu o ideologie care a fost reprimată atât de sângeros pe parcursul a peste şapte decenii de prigoană. Documentele programatice ale MPR-ului, nu conţin concepţii originale, ci se constituie în compilaţii stângace din alte concepţii, care - fără a-şi aroga monopolizarea naţionalismului românesc, au dovedit-o în timp cu prisosinţă, dar nu cu teorii şi cu euforii, ci prin luptă şi jertfă totală. MPR, din păcate, n-a reuşit, semnificativ, aproape nimic, nici în rândurile tineretului în general, nici al studenţimii, în special. Cu „vom face", „suntem hotărâţi", deocamdată n-ar constitui un drept moral, *creştin şi românesc*, ca prin aprecieri denigratoare să forfecaţi poziţia generaţiilor înaintaşe.

- Lecţiile analiste, publicate simplu sau în serial, sub semnătura unor fruntaşi ai MPR, pomesc pe un ton „ex catedra" de buni cunoscători şi termină concluziile pe un ton nepermis de violent. Atât domnii Munteanu şi Dungaciu, ca şi alţii, îşi întemeiază argumentările după o temeinică şi prealabilă documentare despre doctrina noastră din cartea părintelui Palaghiţă. Chiar faptul că editarea ei s-a făcut la editura „Roza Vânturilor", condusă de Dan Zamfirescu şi Nedic Lemnaru, ar fi trebuit să le dea de gândit. Erorile acestor semnatari dau naştere la unele întrebări:

- au făcut bine sau rău legionarii că, după 1945, au îngroşat rândurile luptătorilor români anticomunişti la dispoziţia lui Horia Sima, sau era mai bine să aştepte „consensul" opinilor din exil?

- în caz negativ ce aţi fi spus dvs. , generaţiile tinere, despre dezertarea de la o acţiune anticomunistă, pe care Mişcarea Legionară a afirmat-o, teoretic şi practic, încă de la înfiinţarea ei?

- noi, care mai suntem în viaţă, ca şi camarazii care au căzut luptând, n-am fost niciodată codreniţi sau simişti, ci legionari.

- cei care mai trăim, chiar după ce am luat cunoştinţă de frământările din exil, ne considerăm camarazi, legionari şi nu militam pentru nici o concepţie dizidentă sau fracţionară.

Nu ne complacem în hărţuieli „democrate", după exemplul partidelor actuale: 3-4 partide naţional-tărăniste, 4 fracţiuni liberale, 2-3 socialiste etc. Probabil că această consecvenţă a convingerilor nealterate, supără şi deranjează pe mulţi dintre cei care se miră că mai existăm.

Aţi afirmat în mai multe rânduri că nu atacaţi şi nu vă angajaţi în vreo polemică, mai ales cu cei (măcar) apropiaţi de linia dvs. Reproduc din Nr. 10, sub semnătura D-lui Dungaciu : „... şi A. Marian Vasile, alias Răzvan Codrescu de la publicaţia sibiană „Puncte Cardinale" (revistă care după 3 ani de orientare democrat-creştină a devenit brusc, cu obrăznicia incultă ce-i este tipică, de orientare naţional-creştină)...". Pentru ca articolul să semene cu atacurile guvernamentale, autorul mai întocmeşte o „Notă" în termeni care nu-i fac onoare, iar revistei îi poate aduce un blam în plus. În orice caz, pot afirma că „simiştii": A. Răuţă, Mircea Nicolau, Ion Hamanghi şi Marcel Petrişor, au fost „crescuţi" *de doctrina legionară* (şi nu de Horia Sima sau Corneliu Codreanu) şi, deci, (mai esenţial) n-au beneficiat de educaţia UTM, UTC, UNSCR - de pe urma cărora - probabil mulţi dintre dvs. vă resimţiţi. După ce veţi face proba că v-aţi reabilitat biografia dalmaţiană şi că MPR reprezintă o forţă, aveţi dreptul să exprimaţi opinii critice despre alţii, cu condiţia să fie cinstite şi de bună credinţă. Până atunci, însă, lăsaţi impresia că vă uitaţi în oglindă şi vă ovaţionaţi gratuit; în schimb, cu astfel de opinii, vă situaţi alături de presa dirijată dinspre Cotroceni.

George DAMIAN

RÂS ŞI PLÂNS LA „PUNCTE CARDINALE"...

Reflectând prea intens la simpozionul parizian „Exilul românesc. Identitate şi conştiinţă istorică", „Un ochi (îi) râde, altul (îi) plânge...", dlui **Răzvan Codrescu** pe o pagină întreagă a revistei sibiene „Puncte Cardinale" (Nr. 6/42, iunie 1994, pag. 16).

Îi râde "ochiul" dlui Răzvan Codrescu atunci când scrie că, la Paris, *„baza comună a fost atinsă mai ales de atitudinea anticomunistă a participanţilor"*, şi că *„Sympozion-ul de la Paris a constituit o experienţă ce trebuia făcută şi a reprezentat poate începutul (imperfect, dar totuşi lăudabil) al unei posibile reunificări a energiilor «inteligheţiei» româneşti, prea îndelung risipite în patru vânturi şi uneori prea lesne năimite unor idealuri ce nu pot fi ale urmaşilor lui Eminescu."* Şi-l mai râde organul aferent (ochiul) intelectualului de la „Puncte Cardinale", când reflectează părinteşte la tânărul Radu Creangă, *„un fel de surpriză a ultimei seri, aducând aminte că în România mai există şi o generaţie tânără, cu problemele, exigenţele şi idealurile ei"*.

Am râs şi noi, mărturisim, când ne-am gândit la „anticomunismul" unor participanţi, la "energiile inteligheţiei româneşti" de la Paris, „y compris" la junele Radu Creangă. Căci, după ce junele fusese plasat (din preajma exmatriculării de la Facultatea de Teologie din Bucureşti) direct la o universitate pariziană, iată-l ajuns la Sympozion, unde declară „inteligheţiei româneşti" nici mai mult nici mai puţin decât că *„vorbesc în numele unei generaţii... care reprezintă tineri activi, gata să facă ceva"*. Şi junele „gata să facă ceva", face. Mai precis, vorbeşte. Şi iată ce-mai zice: *"Am fost tineri şi am făcut Piaţa Universităţii. Tot noi am făcut şi grevele studenţeşti"*. Şi mai la vale : *"De la Burebista încoace, marii noştri conducători mor asasinaţi de propria lor armată" (sic!!!)*. (Revista „Luceafărul românesc" din Canada, care a prezentat o amplă relatare a manifestării de la Paris, a reprodus, spre ghinionul pretinsului „reprezentant al generaţiei", perlele citate.)

Primo: protejatul dlui Codrescu nu a avut nici în clin, nici în mânecă, nici cu organizarea demonstraţiilor din Piaţa Universităţii şi nici cu grevele studenţeşti (chiulul de la şcoală nu are nimic comun cu greva).

Secundo: un individ care debitează asemenea enormităţi (ca năzbâtia cu conducătorii asasinaţi de armata română!) nu poate fi decât un prostănac desăvârşit. Nici o mirare că i-a impresionat adânc pe intelectualul de la Sibiu, Răzvan Codrescu.

Îi plânge însă ochiul dlui Codrescu atunci când şi-l aruncă peste articolul nostru „Aperitiv bucureştean şi cină masonică pariziană" („Mişcarea" nr. 10/ 1994). Astfel că, printre lacrimi, intelectualul de la Sibiu ne decretează *„pripit, obtuz şi vulgar"* servindu-ne drept „argument" o cugetare dintre cele ce i-au consolidat reputaţia în urbe: *„Că dacă gâsca şi rata se întâlnesc pe lac, asta nu înseamnă nici că gâsca e rată, nici că rata e gâscă"* (sic!).

Ce motive de plâns i-am oferit noi dlui R. Codrescu (Crivăţ)?

Pe scurt, articolul nostru sugera că la simpozionul parizian s-au aşezat alături oameni cu orientări politice radical diferite – după declaraţiile acestora – astfel încât numai umbrela masonică poate explica banchetul comun. Nici vorbă, adică, de *anticomunism* sau *naţionalism* autentic la masa franţuzească. *"Gâştele"* şi *"raţele"* pariziene, în limbajul metaforic al intelectualului de la „Puncte cardinale", erau doar nişte biete orătănii cărora un gospodar cu mână grea le-a înnodat un şorţuleţ până sub guşă.

Dar să vedem ce scrie dl Codrescu însuşi, în aceeaşi ediţie a gazetei dsale, despre „baza comună a participanţilor". Citâm:

„Ajunge arătat că în timp ce legionarii s-au numărat pe degete, «stângiştii» şi pretinşii «centrişti» au abundat (de la reprezentanţii «partidelor istorice» până la mass-media de orientare masonică) nelipsind nici participanţii de origine evreiască..." Apoi, după ce ne avertizează cu privire la *„deturnarea politicianistă a evenimentului"*, R.C. precizează: *„Convenţia Democratică din România (şi mai ales tabăra naţional-tărănistă) a confiscat cea mai mare parte din timp"* subliniind că *„un caz tipic de politicianism ne-a oferit şi dl Emil Constantinescu..."*.

Trecând peste tristeţile intelectuale ale domniei sale – oroare, a apucat să vorbească doar 5-10 minute! – constatăm că dl Răzvan Codrescu nu face altceva decât să reia şi să probeze, pe o pagină întreagă de data aceasta, ceea ce noi sugeram în articolul incriminat...

Du bâton que l'on tient on est souvent battu!

P.S. Afirmaţia dlui Codrescu: *„Ne îngăduim bănuiala că acest mod de a pune problema a fost sugerat chiar de la Paris, de un personaj pe care-l asigurăm de toată compasiunea noastră"*, nu face decât să probeze încă o dată mentalitatea de slugaş care-l covârşeşte pe condeierul de la Sibiu. Vechi reflex de individ complexat, care-şi imaginează că toată lumea i se aseamănă.

DREPTUL DE A NU CERE VOIE

Invocând drept pretext un articol de-al nostru („Aperitiv bucureştean şi cină pariziană", *„Mişcarea"* nr. 10/1994), dl G. Damian, apărător al unui purism ideologic revendicat dintr-o doctrină interbelică şi străjer activ în slujba valorilor naţionale a luat condeiul în mână spre a înştiinţa despre unele *„poziţii confuze"* difuzate în paginile revistei noastre. Dacă la început a fost „atenţie şi interes" sau „lăudabilă străduanie", treptat - „în ultima vreme" - perdeaua a căzut, spune d-sa, scoţând necruţător la iveală ceea ce era de văzut: „confuzie", „erori", „biografii dalmaţiene", „ovaţii gratuite". Adică, ridică degetul apodictic domnia sa, MPR şi revista *„Mişcarea"*.

Şi pentru că scrisoarea dlui G. Damian este reprezentativă pentru mulţi (preţ de vreo 4-5 „partide", „ligi" şi „asociaţii") dintre „naţionaliştii" ce şuşotesc pe la colţuri acuzându-ne în fel şi chip, socotim că un răspuns trebuie dat. Să vedem, aşadar, punct cu punct, textul cu pricina.

Mărturisim că „poziţia confuză" invocată de preopinentul nostru este, pentru noi, teribil de... confuză. Numai de aşa ceva nu credeam că poate fi acuzată publicaţia noastră; nu teama ori reticenţa de a fi pus limpede punctul pe *i* ne-a fost imputată până acum, în lunga listă de reproşuri pe care o ţinem deschisă, ci, dimpotrivă, tocmai faptul că l-am pus prea apăsat. Dl. Damian confundă, pesemne, aşa-zisele „poziţii confuze" cu *poziţiile care nu-i convin domnici sale!* Ceea ce, însă, este cu totul altceva.

1. Prima „confuzie" dintre cele „mai grave ca suport şi etică": „lepădarea de o eventuală filiaţiune cu doctrina legionară"...

Să ne ierte dl Damian, dar noi confuzia nu o vedem. MPR (revista *„Mişcarea"*) nu s-a „lepădat" de nimeni, aşa cum nu a încercat niciodată să-şi revendice, fraudulos, merite ce nu-i aparţin. MPR nu a început prin a se „lepăda" de cineva sau ceva, ci prin a-şi preciza răspicat propriile poziţii, accentuându-le atunci când intervenea, voit sau nevoit, identificarea cu „doctrina legionară". Cât priveşte „filiaţiunea" cu această doctrină, ar fi trebuit să fie inutil a o comenta în faţa unui „cititor consecvent al revistei *„Mişcarea"*". Dar se pare că nu doar informaţia, ci onestitatea se joacă aici...

Ciudat este că d-lui GD i-au trebuit mai bine de doi ani ca să descopere că documentele noastre programatice ar fi nişte biete „compilaţii stângace", respectivele texte fiind publicate chiar în primele numere ale „Mişcării". De ce oare şi-a pierdut dl. GD preţiosul timp pentru a ne urmări „cu atenţie şi interes"?

Dl Damian ne decretează reuşitele ca fiind „deplorabile", operând o modificare de criterii care numai într-o apreciere forţat eufemistică ar putea fi categorisită drept „confuzie". Ce legătură are „lepădarea" cu reuşita sau nereuşita politică? Şi mai ales ce legătură au acestea cu dreptul de a afirma şi susţine *principii* sau *puncte de vedere*? Să înţelegem de aici că o prezenţă masivă pe eşichierul politic ar permite „lepădarea" de oricine şi orice? Sau că dreptul la cuvânt începe numai de la un anumit procent electoral în sus?... Iar dacă „vom face" sau „suntem hotărâţi" nu constituie „un drept moral, creştin şi românesc" (apropo de confuzii...), de unde convingerea brutală că *am făcut* şi *am fost hotărâţi* dau dreptul cuiva să pună note şi să dea calificative politice celor din jur? Un trecut fără pată, pe care intuim că dl Damian îl revendică, dă dreptul la respect şi nu dreptul la sentinţe definitive.

Un cuvânt, totuşi, despre nereuşita noastră. Este curios să constaţi că o formaţiune precum MPR şi o publicaţie – doar – bilunară precum *„Mişcarea"*, atât de neimportante şi „nesemnificative", cu toată neputinţa lor sunt ţintă predilectă a atâtor dezbateri şi apostrofări: de la analişti occidentali (care organizează conferinţe şi participă la simpozioane pentru a anihila ideologia naţional-democrată), până la foştii legionari simişti, trecând, fireşte, prin furcile caudine ale dlor Ciumara (PNŢCD), Gherman (PDSR), G. Andreescu (GDS) şi prin furca prezidenţială a dlui Ion Iliescu. Pentru o formaţiune care n-a reuşit „aproape nimic", calibrul artileriei asmuţite împotriva ei este grotesc.

De partea cui stă adevărul însă se va vedea. Căci nu răbdarea lipseşte MPR. Şi tocmai cei precum dl Damian ar fi fost cei mai îndreptăţiţi să ştie că o grupare politică tânără, fără surse financiare, susţinători politici sau publicitate nu poate creşte spectaculos în 2-3 ani. Cum nici alţii, în alte timpuri, nu au făcut-o. Dar nici de data aceasta nu cunoştinţa, ci onestitatea este în joc...

Ultima frază a acestui paragraf e stupefiantă. Iată că un trecut, sugerat ca imputabil, nu numai că nu proiectează în poziţia de *magister*, dar nu scuteşte nici de greşeală şi, mai grav, nu fereşte nici de *minciună*. Căci afirmaţia cum că am fi forfecat „poziţia generaţiilor înaintaşe" nu poate căpăta alt calificativ. Iar asta o spune un „cititor consecvent al revistei *«Mişcarea»*"!

E de-ajuns să răsfoiască cineva colecţiile revistelor post-decembriste şi să încerce a identifica pe cele care au pomenit, nu elogios, ci măcar fără apel la invectivă „poziţia generaţiilor înaintaşe". De la „22" sau „România literară", până la „Societate şi cultură", „Totuşi iubirea" sau „România Mare", paginile lor abundă în fals şi injurie practicate cu osârdie de articlieri precum dnii N. Manolescu, Al. George, Vadim Tudor, Radu Florian sau – campionul incontestabil – Z. Ornea. De la Mihai Eminescu la Nae Ionescu, Crainic, Ţuţea, Noica sau Eliade nu le-a scăpat nimic.

Iar revista *„Mişcarea"* a aşezat la pagina dedicată *învăţătorilor* nume precum **Eminescu, M. Eliade, Radu Gyr, Nae Ionescu, Traian Brăileanu, S. Mehedinţi, D. Gusti** şi mulţi, mulţi alţii. Pentru a proba „forfecarea" acestor personalităţi, onest ar fi fost apelul la text şi nu la artificiul retoric. Dar dl Damian evită şi aici singura mărturie corectă.

Iar dacă prin „generaţii înaintaşe" trebuie citit **Horia Sima** şi grupul lui, să înţeleagă odată dl Damian şi cei care gândesc în acelaşi fel că n-am găsit argumente care să-l plaseze pe un Horia Sima în această glorioasă serie a neamului românesc. Pentru lipsa noastră de argumente există şi de data aceasta textul scris (serialul dlui Marian Munteanu), dar dl Damian l-a trecut consecvent sub tăcere.

2. A doua „confuzie", începe prin înşirarea unor sentinţe aruncate, şi aici, fără nici o argumentare. Se evită cu grijă orice indiciu asupra a ceea ce d-sa numeşte „lecţiile analiste", acelaşi ton – suntem tentaţi să-i zicem *„ex cathedra"* – de punere la colţ.

Cât priveşte „argumentul" devastator împotriva cărţii părintelui Palaghiţă, pe care îl flutură cu o satisfacţie prost camuflată dl Damian, este pur şi simplu penibil. Ce legătură au în chestiunea aceasta editorii care au publicat Istoria Mişcării Legionare? Căci dacă persoanele domniilor lor sunt atât de importante, îi mai rămâne preopinentului nostru un singur lucru: să ne avertizeze pe noi, naivi cititori, să primim cu circumspecţie – „să ne dea de gândit" – cărţile unui Mircea Eliade, Nae Ionescu sau Lucian Blaga. Fiindcă şi aceşti autori au fost publicaţi la aceeaşi mefistofelică editură...

Dl Damian îşi continuă apoi scrierea cu calificativul „erorile acestor semnatari". Neavând măcar un singur argument, dl. GD lansează iarăşi vorbe în vânt, tehnică predilectă a domniei sale în această epistolă.

Consideraţiile despre evoluţia Mişcării Legionare sunt alăturea de chestiune, iar despre acest subiect au fost publicate în revista noastră materiale care lămuresc definitiv poziţia MPR.

Cât despre „purismul" „adevăraţilor legionari" – al căror reprezentant şi purtător de cuvânt se pretinde – „camarazi" care nu se complac în „hărţuieli democrate", dl. GD era mai bine să fi tăcut. Căci tocmai grupul căruia se străduie să îi ia apărarea a reuşit de patru ani încoace să se discretiteze definitiv tocmai prin neîntrerupta şuşoteală, prin orgolii şi ambiţii penibile, prin neseriozitate şi diletantism. „Uniunea Creştin-Democrată", apoi „UDC–Grupul de la Sibiu", apoi „Partidul Noua Românie Creştină", apoi „Partidul Pentru Patrie", ba, de curând chiar... „Garda de Fier" (?!?) la Galaţi. Şi dăi, şi dăi... Ca să nu mai vorbim despre participarea la alte partide, coaliţii, convenţii şi chiar „convent"-uri.

Toată această brambureală - care a avut ca singur efect smintirea câtorva tineri cinstiţi dar naivi - a fost comisă tocmai în numele purismului „legionar" afişat de dl G. Damian. Curat legionarism.

Ultimul aspect asupra căruia stăruie dl Damian este articolul subsemnatului. Aici tonul se schimbă, iar verbul devine vehement. Este singura performanţă, fiindcă argumentarea dlui Damian eşuează lamentabil, rămânând numai la nivelul *biograficului* şi practicând şi aici acelaşi transfer abuziv de criterii. Acel *noi am fost deţinuţi politici deci nu putem greşi* promovat cu atâta fervoare de unii membri ai AFDPR se traduce aici în *noi am fost crescuţi de doctrina legionară*, deci nu putem fi nici „inculţi" nici „obraznici". Un capital de suferinţă exemplar este coborât la nivelul unei monede de schimb: fie morală, fie politică, fie culturală.

Nu ştim exact la ce „doctrină legionară" se referă dl Damian când conferă acest calificativ dlui A. M. Căci ne închipuim, nici aroganţa, nici emfaza, nici lipsa de smerenie – şi în spaţiul cultural – nu fac casă bună aşa ceva. „Obrăznicia incultă" se referă la educaţia dlui în cauză, oricum ar fi fiind ea, ci la tonul intervenţiei acestuia şi, mai cu seamă, la nonşalanţa cu care se avântă pe domenii pentru care pregătirea sau nivelul cunoştinţelor nu recomandă. Un veritabil pachidermism vitrină cu porţelanuri fine. A fost Vasile consideraţii istorice, politice, sociologice, şi-a permis să califice pe sionişti consacraţi cu o nonşalanţă (Stă mărturie întreaga colecţie „Punctelor cardinale".) Iar când asemenea evoluţie are loc pe tărâmul sacrosanct al teologiei, în care lipsa semeţiei „intelectuale" şi smerenia prime condiţii, atunci „inculţi obraznică" devine blajin eufemism.

În ce ne priveşte, aprecierile noastre au bazat întotdeauna pe *fapte* nu pe biografice. Fapte care, atingând o anume cotă, pot anula sau infirma orice doctrină, fie ea şi cea legionară care este invocată. Fapte pe care preopinentul nostru, iarăşi, nu le-a comentat în nici un fel. Ce pomeniţi de noi au greşit. Iar a recurge la asemenea legitimări şi a te considera deasupra oricăror critici este fie neruşinare fie simplă ignoranţă. Cine se aşează sub egida unor personalităţi fără a dovedi prin nimic apartenenţa la sufletul lor, ba mai mult, se foloseşc de prestigiul lor pentru a-şi ascunde incapacitatea şi nimicnicia comit cel puţin un act demagogic.

Duşmănia faţă de MPR şi revista *„Mişcarea"* nu are nici o legătură cu doctrina legionară.

A contesta identitatea MPR cu Mişcarea Legionară înseamnă a bate la porţi deschise. Numai de la acea mişcare spirituală din care a apărut la un moment dat, în condiţii date şi imposibil de reiterat *şi* Mişcarea Legionară, se revendică MPR. Atâta cât, deocamdată, este.

Ceea ce ne-am permis noi să contestăm nu este deci nici trecutul nici educaţia cuiva, ci gesturile *prezente*, faptele de azi, de aici, de acum. Gesturi şi fapte care sunt în totală contradicţie cu un trecut pe care l-au uitat şi nu îl respectă, gesturi incompatibile cu o mişcare ale cărei idealuri le-au abandonat. Iar persoanele vizate de noi, neavând argumente pentru *astăzi*, apelează disperat şi dezonorant la perioada interbelică şi la generaţia de atunci. Generaţie pe care nu o reprezintă şi în numele căreia nu au nici un drept să vorbească, agitând în van un steag care nu le aparţine. Pentru că această generaţie nu aparţine vreunui club de cărtoşi oarecare. Marea generaţie interbelică aparţine numai naţiunii române.

„Există, prin urmare, naţionalism şi naţionalism. Există un naţionalism care poate fi o şi mai grea cădere în păcat. (...) În practică orice naţionalism sau mântuie, sau pierde, după cum el este sau nu străbătut de credinţa creştină"

Părintele Stăniloae

3. În finalul scrisorii, dl Damian lasă la o parte orice bunăvoinţă. Acel fraudulos *noi am fost, deci noi ştim* se transformă în drasticul *voi n-aţi fost, deci... tăceţi*. Ni se ia dreptul la cuvânt şi suntem somaţi să punem stilourile jos până când, probabil, o nouă scrisoare a dlui Damian ne va da semnalul verde. Vom avea dreptul la critică numai atunci când vom emite opinii „cinstite şi de bună credinţă". Judecător, de bună seamă, tot domnia sa.

Scrisoarea cititorului nostru este exemplară. N-am fi zăbovit asupra ei dacă n-ar fi fost prilejul nimerit de a sublinia un adevăr inutil de ascuns: ruptura radicală între două generaţii, distanţa enormă în a vedea şi a simţi între cei care cred că au confiscat naţionalismul românesc (interbelic şi nu numai) şi generaţia de astăzi care se străduieşte, pe cât poate, să-l preia până la a se revendica de la el. Aici este miza scrisorii dlui Damian. D-sa (ca şi alţii asemeni d-sale) ne somează *să cerem voie*. Dumnealui, sau celor care gândesc ca d-sa... Dar aici se înşeală. Definitiv.

Să cerem voie? Nu, asta nu se va întâmpla. Căci o generaţie care vrea să spună fiindcă are ceva de spus nu cere voie. Şi nici nu bate la uşi. Le va deschide singură, în pofida celor care, de partea cealaltă, se opintesc să o oprească. Dacă uşile se ţin închise, le va deschide printr-o izbitură.

Iar la izbitura uşii, cei care se opintesc să le ţină închise se vor zdrobi de zid...

Pagină realizată de

Dan DUNGACIU

Semnal

Recent a fost lansată o carte document „Procesul Ilaşcu" scrisă de Victor Bârsan, autor şi al volumului despre războiul din Transnistria, „Masacrul inocenţilor", apărut anul trecut. Rod al unui efort ieşit din comun, cartea d-lui Bârsan scrisă cu acribie şi obiectivitate reface întreaga istorie a dramaticului calvar al patrioţilor români cunoscuţi sub numele „Grupul Ilaşcu", întemniţaţi de aşa-zisele autorităţi rusofone din Transnistria.

Dintre puţinii jurnalişti români care s-au obosit să se deplaseze în Moldova, dl. Bârsan este poate cel mai constant şi consecvent observator al evenimentelor care în ultimii ani au însângerat pământul românesc, încă despărţit de garduri şi soldaţi înarmaţi.

Până în momentul de faţă, cărţile d-sale sunt singurele mărturii clare, documentate, ale situaţiei din Basarabia, constituindu-se într-un instrument preţios şi indispensabil de înţelegere a contextului politic şi social zonal. O cercetare minuţioasă, un volum uriaş de informaţii, o redare exhaustivă şi limpede a faptelor sunt argumente care-l recomandă pe dl. Victor Bârsan.

Cartea „Procesul Ilaşcu" cuprinde atât contextul istorico-politic al Basarabiei cât şi datele, documentele şi mărturiile ce privesc în mod direct, aberaţia numită proces de către continuatorii spiritului şi atitudinii sovietice, de la periferia fostului mare imperiu al Bolşevismului.

Atitudinea afectivă a autorului răzbate rareori, sublimată în puţinele comentarii directe. Dar şi fără acestea, numai luând în considerare documentele care conturează drama teribilă a patrioţilor români, este suficient pentru a încheia lectura cărţii cu dinţii strânşi.

Imaginea lui Ilie Ilaşcu şi a colegilor săi, autentici martiri şi eroi ai României, ne rămâne multă vreme în suflet, împreună cu sentimentul trist de neputinţă şi durere în faţa cumplitei drame a românilor care, mai buni ca noi toţi, au avut curajul să-şi afirme deschis crezul naţional, românesc, în faţa monstruoşilor exponenţi ai marxism-leninismului, chiar ştiind că-i aşteaptă moartea.

Chiar aşa cum este concepută, ca o succesiune seacă de mărturii şi documente, cartea d-lui Bârsan reuşeşte să ne imprime discret o atitudine subînţeleasă ca aparţinând autorului, opusă expectativei şi inerţiei care din păcate a caracterizat într-o mare măsură autorităţile române şi nu numai. O recomandăm cu căldură cititorilor noştri, cu atât mai mult cu cât pe piaţă nu prea se găseşte.

P.S. Redacţia noastră a achiziţionat câteva zeci de cărţi pe care le putem pune la dispoziţie celor interesaţi, la preţul acesteia adăugându-se doar taxele poştale.

„Procesul Ilaşcu", Victor Bârsan

Ed. Fundaţiei Culturale Române, Bucureşti, 1994

Cost – 1500 lei

File din „dosarul comunismului"
Dr. Sabin Ivan: *„Anchetat şi anchetator"*

Situaţia din ţara noastră e bine cunoscută şi peste hotare. Toată lumea ştie cine sunt conducătorii „democraţi" de astăzi. S-ar părea că totul este împietrit în vechile stanţe. Sunt însă unele schimbări pe lângă care nu trebuie să trecem fără a le semnala.

La Biblioteca centrală pedagogică „I. C. Petrescu" din Bucureşti, am întâlnit nu de mult doi senatori: doctorul SABIN IVAN şi profesorul universitar ing. EMIL TOCACI. Ambii senatori de astăzi au făcut parte dintre deţinuţii politici de ieri. Arestaţi de ocupantul comunist, chinuiţi, batjocoriţi şi lipsiţi de orice drept, au reuşit să supravieţuiască terorii şi se numără printre cei care au curajul, cu verbul şi cu pana, să tragă la răspundere pe conducătorii nedrepţi de ieri şi de astăzi.

Doctorul SABIN IVAN s-a născut la 19 ianuarie 1926, la Turnu Severin unde termină şcoala primară şi liceul. În anul 1945 este admis la Facultatea de Medicină din Timişoara unde frecventează primii doi ani, transferându-se apoi la Cluj. În anul 1948 e arestat deoarece făcea parte din organizaţia anticomunistă condusă de Generalul de Armată Nicolae Ciupercă şi de Ion Vulcănescu. Reuşeşte să fugă de sub escortă şi, ca să i se piardă urma, stă ascuns în Bucureşti până la 5 aprilie 1949, când e descoperit şi arestat din nou. E condamnat la şapte ani temniţă grea pentru „uneltire împotriva statului comunist" şi îşi execută condamnarea în întregime trecând pe la închisorile Ministerului de Interne, Jilava, Canal, Poarta Albă şi Peninsula, Gherla şi Oradea, de unde e eliberat la 5 aprilie 1956. În urma unui ordin al ministrului Ilie Murgulescu, privind studenţii eliberaţi din închisori, este înmatriculat în anul IV la Facultatea de Medicină din Cluj. Curând însă, la sfârşitul anului 1958, este exmatriculat şi obligat să lucreze ca asistent medical în Delta Dunării. După trei ani reuşeşte să se transfere la spitalul din Medgidia unde a lucrat până în anul 1967, când i s-a permis din nou înmatricularea la Facultatea de Medicină din Cluj şi prezentarea la Examenul de Stat.

În perioada cât a lucrat ca medic (în com. Mihail Kogălniceanu şi în Eforie Nord, ca specialist în balneofizioterapie), până în 1990, doctorul SABIN IVAN a publicat numeroase articole în reviste şi ziare, privind istoria medicinei şi medicina naturistă. După 1990 activează politic, evidenţiindu-se prin priceperea şi curajul său. La 20 mai 1990, recomandat de AFDPR – filiala Constanţa, al cărei preşedinte de onoare este, candidează pe listele Partidului Naţional Liberal şi este ales senator. În prima legislatură a făcut parte din comisia de politică externă a Parlamentului şi a fost ales vice-preşedinte al Comitetului Director al Uniunii Interparlamentare. În această calitate a reprezentat Parlamentul României, în octombrie 1991, la Santiago de Chile, unde a vorbit despre genocid. Cu această ocazie, a propus înfiinţarea de tribunale naţionale în ţările unde au existat astfel de crime şi a unui tribunal internaţional pentru judecarea celor găsiţi vinovaţi de genocid. În prima legislatură a mai făcut parte din comisia de anchetă a evenimentelor din 13-15 iunie 1990. La 27 septembrie 1992 este ales pentru a doua oară senator de Constanţa, candidând pe lista Conventiei Democratice din partea Partidului Liberal condus de Vintilă Brătianu. În această legislatură face parte din Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor şi din Comisia de Sănătate.

Dar preocuparea politică a senatorului SABIN IVAN nu se opreşte la activităţile sale parlamentare. La jumătatea anului 1993 a publicat volumul-document „ANCHETAT - ANCHETATOR" şi, cum a scris în prefaţa cărţii A. Paleologu, cel care a fost cândva „deţinut şi anchetat, victimă a represiunii comuniste, acum anchetează ca parlamentar represiunea neo-comunistă". Cartea conţine două părţi. Un prim capitol în care, într-un stil sobru, dând date şi o mulţime de informaţii, SABIN IVAN descrie timpul petrecut în diferitele închisori comuniste. Al doilea capitol redă rapoartele anchetelor luate conducătorilor zilei începând cu preşedintele României, Ion Iliescu şi fostul premier Petre Roman. Citind cartea „ANCHETAT - ANCHETATOR", fiecare va putea să tragă o concluzie asupra felului cum unii încearcă în continuare să denatureze acţiunile din trecut, precum şi eforturile celor care încearcă să scoată adevărul la lumină.

Dr. SABIN IVAN lucrează astăzi în comisia pentru cercetarea evenimentelor din 17-22 Decembrie 1989 şi pregăteşte un al doilea volum al lucrării „ANCHETAT - ANCHETATOR", importantă contribuţie la dosarul comunismului.

Prof. Ionel PROTOPOPESCU

Poşta redacţiei

„Un grup de cititori din Constanţa" – Am citit cu mare atenţie scrisoarea dvs colectivă. Vă mulţumim pentru aprecierile cu privire la conţinutul şi linia *„Mişcării"*, dar în acelaşi timp mărturisim că ne nedumeresc unele pasaje oarecum contradictorii din scrisoarea dvs. Ne lăudaţi şi ne dojeniţi în acelaşi timp, acuzându-ne că nu suntem suficient de combativi (!?!). Ne trimiteţi apoi o lungă serie de date pe care, nu ştim de ce, vă imaginaţi că noi nu le cunoaştem (doar cele mai multe au fost semnalate sistematic chiar în... „Mişcarea"!). Ne faceţi reproşuri nemeritate; ne ţintuiţi cu acuze nedrepte şi în final ne spuneţi că... vă suntem dragi. Să zicem că înţelegem toate acestea şi că, în pofida unor erori strecurate printre rânduri, putem lua în final în considerare mesajul dvs drept un mesaj inimos şi entuziast. Ceva însă nu e în regulă.

În primul rând, este tristă uşurinţa cu care vă avântaţi în prea multe slobode aprecieri. Ne referim îndeosebi la acuzele aduse prietenilor noştri din Basarabia, de la Frontul Popular. Vă întrebăm, pe ce vă bazaţi? Noi n-am auzit nici măcar de vreo vizită a domniilor voastre pe acolo. Şi oricât am lua în considerare elanul dvs anticomunist şi bunele intenţii, ni se pare de neiertat modul în care vorbiţi despre nişte oameni pe care nu-i cunoaşteţi. Am fi curioşi să ştim dacă aveţi măcar idee ce mizerabilă blasfemie comiteţi când afirmaţi că martiriul lui Ilie Ilaşcu este o "diversiune"!

Apoi referirile la nazism (despre care nu trebuie uitat că a fost despotic şi anticreştin ca şi comunismul) şi corporatism sunt mai mult decât dezamăgitoare.

Aşa că, aşteptăm în continuare, cu toată bunăvoinţa, veşti despre **faptele** dvs de vitejie, căci de băieţi cu gura bogată ne-am cam săturat.

S. ADRIAN, Drăgăneşti – Olt – Dragă prietene, îţi mulţumim mult pentru urări şi cu aceeaşi căldură îţi dorim toate cele bune şi baftă la examene. Cu privire la mărturisirea pe care ne-ai făcut-o, trebuie să ştii că suntem în deplin acord. Acesta este şi motivul pentru care nu ne numim "partid", ci "mişcare". Închinaţi nu atât unei ideologii, cât mai ales, aşa cum spui, dedicaţi simplu slujirii ţării, atât cât putem şi ne pricepem. De aici şi numele "...Pentru România". Cu timpul vei descoperi şi tu că singura acţiune **eficientă** în folosul ţării este manifestarea organizată, pe o dimensiune comunitară, iar nu individuală.

Felicitări pentru revistă. O vom prezenta într-un număr viitor.

VLAD DIACONESCU – Sunteţi binevenit. Consideraţiile dvs ne onorează. Aşteptăm materialul promis.

Pr. Ioan S. Drăgoi, Timişoara – Vă mulţumim din toată inima pentru gândurile dvs. bune care ne încurajează şi ne dau putere să ne facem mai departe datoria. Vom trimite ziarele, cu rugămintea să ne iertaţi pentru întârzieri.

ALEX LAZĂR M. – Desigur, vor mai urma multe materiale interesante, în cea mai mare parte complet necunoscute opiniei publice româneşti cu privire la aşa-zisul "holocaust". Trebuie pus capăt minciunilor care au intoxicat şi afectează încă atâta lume.

N-avem a ne teme; adevărul trebuie spus.

ANDREI M. şi colegii săi – Sesiunea de examene pentru admitere în Mişcare va avea loc în toamnă. Până atunci puteţi pregăti bibliografia pe care deja v-am trimis-o. Şi, bineînţeles, puteţi trece imediat la organizare. Succes!

DL. T. SERSENIUC – Sperăm să rezolvăm cât mai iute problema.

M. LAZĂR – Am primit apelul dvs. Vom remedia situaţia cât mai repede ne stă în putinţă.

ALEX. IACOBESCU – Pentru a vă lămuri în legătură cu revista "Puncte Cardinale" nu putem să vă recomandăm altceva decât o lectură mai atentă. Suntem convinşi, veţi găsi destule contradicţii şi fără prea mare străduinţă. Cu privire la convingerea dvs că naţionaliştii sunt aţâţaţi unii împotriva celorlalţi, s-ar putea să aveţi dreptate. Zona de unde vin "aţâţările", nu este, credem, aşa de obscură. Fiţi liniştit, nici "lumina de la răsărit" (adică aceea din „orient") nu-i mai poate salva. Semne au fost destule, iar noi le-am arătat la timpul lor. Vor mai veni şi altele.

O.V., Germania – Vă mulţumim pentru aprecieri. Confirmările Dvs. sunt mai mult decât binevenite. Este extrem de important ca opinia publică din România să fie corect informată cu privire la manevrele care se pun la cale din străinătate de către pretinşi reprezentanţi ai „adevăratului naţionalism". Aşteptăm noi relatări cu privire la legăturile dintre Horia Sima, Aurelio Răuţă şi apropiaţii lor cu şeful francmason Shapira.

Mihai Neamţu, Arad – Sperăm că unele articole din ediţia de faţă vă vor lămuri. Dacă nu, asta e. Dragoste cu sila nu se poate. Desigur, oricine este liber să comenteze orice apare în publicaţia noastră (inclusiv, studiul apărut sub semnătura Şefului Mişcării). Dar, înainte de a vă permite familiarităţi şi necuviinţe, e bine să vă informaţi şi să citiţi mai cu atenţie cele scrise de noi. Stimate domn, una este să vorbeşti **despre** Moţa, Nae Ionescu, Eliade etc., să urmezi drumul început de ei şi cu totul altceva este să vorbeşti ca „reprezentant" al lor, **în numele lor** aşa cum fac cei de la publicaţiile citate de dvs., dând lecţii şi calificative în numele „legionarismului". Deci, mai multă atenţie şi mai multă modestie n-ar strica.

În legătură cu „chestiunile arzătoare" aflaţi că este important ca lumea să fie informată mai întâi de cei care apar pe post de „reprezentanţi" ai naţionalismului. Acum, cât nu e prea târziu. Cum se spune: "Fereşte-ne, Doamne, de „prieteni", că de duşmani ne ferim singuri."

O oaste măcinată de zâzanie şi cleveteală nu este bună de nimic.

Cărţi de suflet

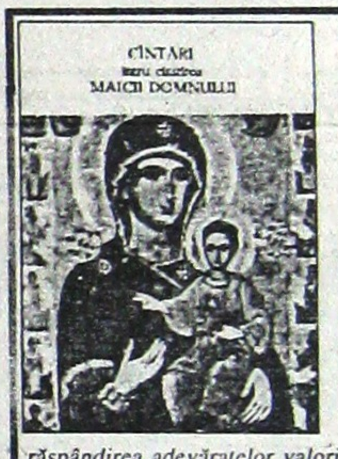

Sub patronajul Profesoarei Mariana Ploieşteanu funcţionează din anul 1990 la Târgu Mureş editura **VERITAS**. *Distinsa doamnă – una dintre personalităţile intelectuale reprezentative ale oraşului ardelean – contribuie din plin la răspândirea adevăratelor valori naţionale româneşti în rândul tinerilor mureşeni, împlinindu-şi, şi prin această muncă de educator, menirea de istoric. Prin strădania domniei sale, editura a reuşit să lanseze un al treilea volum de poezie din seria de ediţii liliput (facsimilate după ediţiile princeps!), purtând de această dată semnătura lui George Coşbuc. Primele apariţii ale excepţionalei colecţii au fost volumele de poezii ale lui Mihai Eminescu şi Octavian Goga. De asemenea au apărut, sub atenta îngrijire a Dnei Mariana Ploieşteanu, culegeri de colinde şi cântări religioase,.*

Relaţii şi comenzi pot fi obţinute la adresa: Editura Veritas, Târgu Mureş, str. B. Bartok nr. 4/4, cod 4300, editor Mariana Ploieşteanu.

ABONAMENTE

Persoane domiciliate în România

Un an (24 apariţii ale revistei): 10.000 lei

6 luni (12 apariţii): 6.000 lei

Veteranii de război, foştii deţinuţi anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de 50%. În aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

Persoane juridice române
(Instituţii, organizaţii)

Un an: 25.000 lei

Instituţiile creştine ortodoxe şi bibliotecile publice: 10.000 lei pe an.

Abonamente pentru străinătate

Un an: 50 $ sau 80 DM

Abonamentele contractate rămân valabile indiferent de fluctuaţia preţurilor. În caz de întârziere a apariţiilor, abonamentele se prelungesc automat.

Expediaţi banii pentru abonament prin **mandat poştal** (sau prin virament) într-unul din **conturile noastre bancare** specificate în caseta alăturată. Vă rugăm să completaţi cât mai clar **adresa** la care doriţi să primiţi revista.

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile revistei „Mişcarea" nu pot fi atribuite organizaţiei Mişcarea Pentru România. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Preluarea sau reproducerea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile revistei „Mişcarea" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Publicaţia „Mişcarea" este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991. **Direcţia publicaţiei „Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.**

Prim redactor: George RONCEA

PROREP

Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.
Tehnoredactor : Gabriela NIŢU

Adresa redacţiei:
Str. Scărlătescu nr.14, Sector 1, Bucureşti
Cod 78.158
Tel.: 659.45.72.
Fax: 312.41.15.

Relaţiii cu publicul: miercuri şi vineri orele 16.00–20.00

Sumele băneşti destinate revistei „Mişcarea" se trimit prin **mandat poştal** (sau virament) într-unul din conturile noastre bancare deschise la

Banca Română pentru Dezvoltare – Bucureşti „Unirea" (BRD–Unirea)

pe numele:

„Mişcarea Pentru România"
Cont nr. 40.729.96.133.178. (pentru Lei)
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pt. $ şi DM)

Nu uitaţi să precizaţi destinaţia sumelor expediate („Abonament", „Donaţie" etc.).

Anul III Nr. 11 (32)
Iulie 1994

CONFRUNTAREA SECOLULUI XX: NEW AGE

Fenomenul New Age-ului ne-a stat în atenţie încă de la primele apariţii ale „Mişcării". De altfel, primele atitudini publice cu privire la unele aspecte ale New Age-ului au fost exprimate în paginile revistei noastre.

Amploarea şi complexitatea lui îl recomandă drept unul dintre fenomenele cele mai importante ale sec. al XX-lea. Evoluţia şi multitudinea de forme pe care le-a dobândit favorizează însă interpretări unilaterale sau concluzii pripite şi simplificatoare. O abordare mai amplă, încercând să surprindă diversitatea direcţiilor de manifestare, s-a impus astfel cu necesitate. Am apelat pentru aceasta la dl Prof. univ. Ilie Bădescu, care, prin analiza d-sale, oferă o nouă perspectivă, mult mai cuprinzătoare asupra „marii confruntări a secolului al XX-lea" –fenomenul New-Age.

Materialul, prezentat într-un serial a cărui ultimă parte este publicată astăzi, a fost structurat astfel:

1. Ce este New-Age-ul?
2. Erele spirituale
3. Era creştină şi manifestările anticristice
4. Eclesia
5. Cicluri new-age-iste
6. Al treilea New-Age
7. Omul cu vasul de apă
8. „Învăţătura" vărsătorului. Decreştinarea cosmologiei
9. Teologie şi cosmologie. Însemnătatea creştinismului ţărănesc
10. „Golirea" Bisericii
11. Dislocarea popoarelor
12. Noua Eră şi calendarologia creştină

(continuare din numărul trecut)

8. „ÎNVĂŢĂTURA" VĂRSĂTORULUI. DECREŞTINAREA COSMOLOGIEI

Noul Învăţător poate fi asimilat, în viziunea New Age-istă, Mântuitorului la a doua venire, dar, oricum ar fi interpretate lucrurile, New Age-ul nu mai acceptă vechea paradigmă creştină şi promovează, în cel mai bun caz, un creştinism renovat. Încât între învăţătura lui Iisus Hristos şi învăţătura vărsătorului din noua eră nu mai există decât o legătură de succesiune astrologică. Observăm deci că New Age-ul promovează un **reducţionism** dintre cele mai stranii, care devine baza întregii sale eristici. Acest reducţionism constă în **limitarea dumnezeirii Lui Hristos la o determinaţie astrologică**, citind în creştinism o simplă perioadă în **ciclul astrologic** şi identificând dumnezeirea lui Iisus Hristos care este indeterminabilă, cu **semnul zodiacal** al unei constelaţii. De aici, sofismul este la el acasă. De vreme ce Iisus este o simplă „zodie", un simplu „învăţător" care domneşte „zodiacal" peste un ciclu cosmic de 2000 de ani, înseamnă că epoca lui a apus odată cu trecerea soarelui în altă constelaţie, aceea a Vărsătorului. Omenirea mişcată de legile ciclurilor cosmice bimilenare (adică ale circulaţiei zodiacale) a ieşit, în această viziune, din zodia creştină a Peştilor şi a intrat în Zodia Vărsătorului. Această speculaţie astrologică dezvoltă un sofism tipic: identificarea lui Iisus Hristos cu o „zodie", deci cu un **reper astrologic**. Când, de fapt, în religia creştină, Iisus este Dumnezeu-Fiul, aceeaşi Fiinţă în trei ipostaze, şi **nu are altă determinaţie decât aceea prin care S-a arătat oamenilor: determinaţia jertfei mântuitoare** pentru salvarea omului de moartea veşnică. Prin chiar această unică „arătare" în jertfa mântuitoare, Dumnezeu-Fiul Si-a destăinuit, în cadrul miracolului Învierii, nelimita şi veşnicia, deci Indeterminaţia.

New Age-iştii reduc **miracolul şi taina** cristologică la o speculaţie astrologică în jurul **determinaţiei astrale** a lui Iisus Hristos (învăţătorul; ciclului cosmic dominat de constelaţia Peştilor). Acesta este **sofismul astrologic** pe care se reazămă toată speculaţia New Age-istă despre încheierea ciclului astronomic al lui Iisus Hristos şi deci despre închiderea ciclului învăţăturii sale odată cu intrarea în ciclul Vărsătorului, care inaugurează Noua Eră postcreştină.

9. TEOLOGIE ŞI COSMOLOGIE. ÎNSEMNATATEA CREŞTINISMULUI ŢĂRĂNESC

Dacă admitem această „silogistică", trebuie să acceptăm, pe cale de consecinţă, că nici un alt ciclu cosmic nu mai poate avea valoare mântuitoare, decât în măsura în care preia, în desfăşurarea lui, Biserica lui Iisus Hristos, prin care a fost introdusă în lume **marea taină** a Mântuirii. Altminteri, acel ciclu rămâne ceea ce este: un ciclu cosmic rânduit de Dumnezeu, prin **legea naturii**, dar fără **vocaţie şi putere mântuitoare** şi oricât de miraculoase ar fi „potenţele cosmice", nici una dintre „energiile" acestea nu poate garanta Înălţarea până la taina mântuirii, căci aceasta nu decurge numai din Legea naturii, ci reclamă **voinţa şi decizia lui Dumnezeu**. Or, aceasta s-a petrecut şi acea întâmplare este tocmai „clipa eternă", adică Marea Experienţă Paradigmatică, care-i îngăduie omului să urce pe scara Fiinţei spre a se salva. Însă aceea este întâmplarea plină de taină, de miracol şi de iubire, adică de Bunăvoinţă Dumnezeiască, şi prin această prezenţă a lui Dumnezeu în miezul unei întâmplări, sensul i s-a preschimbat şi Clipa s-a unificat cu Eternitatea. Iar acest Misterium Conjunctionis este miezul învăţăturii creştine şi nici o speculaţie astrologică nu-l poate istovi şi cuprinde.

Prin urmare, miracolul coborârii lui Iisus Hristos în omenire nu poate fi abordat astrologic, aşa cum fac new age-iştii, ci teologic, adică într-o Ştiinţă despre Dumnezeu, nu într-o Ştiinţă despre aştrii. Reducerea teologiei la astrologie este **nucleul sofismului** new age-ist şi mediul pseudospiritual al eristicii New Age-ului. Ţinta secretă a acestui sofism este alungarea lui Iisus din Cosmos, adică **decreştinarea viziunilor cosmologice fundamentale**.

Abia în faţa acestei formidabile nelegiuiri ne dăm seama de uriaşa însemnătate, în ordinea lucrării Dumnezeieşti pe pământ, a creştinismului cosmic sau ţărănesc, adică a acelui creştinism al singurelor popoare care au creştinat viziunile cosmomorfice anticipând parcă actuala primejdie prin care trece religia creştină. Acestea sunt popoarele sud-est europene. Cititorul va înţelege, cu acest prilej, şi de ce anume am îndrăznit să-l consider pe Mircea Eliade un new age-ist *avant la lettre*. Prin descoperirea „creştinismului cosmic" al popoarelor sud-est europene, el a pregătit singura bază şi posibilitate de ripostă şi dialog cu cosmologia new age-istă. Alta nu există în cadrul creştinismului, excepţând poate franciscanismul apusean (vezi, în acest sens, extraordinarul imn către soare al Sf. Francisc din Assisi: „Il cantico di frate sole"). Alungarea lui Iisus Hristos din cosmos se izbeşte de creştinismul cosmic românesc şi balcanic, de scrierile lui Mircea Eliade, de formidabila operă de gândire creştină din jurul „Gândirii" lui Nichifor Crainic şi de metafizica realului precar a lui Constantin Noica (total neluată în seamă, din păcate... Promitem cititorilor acestei reviste să expunem concepţia filosofică a lui Constantin Noica asupra „realului precar", căci prin aceasta suntem martorii unei strălucite biruinţe a viziunii creştine în cadrul filosofiei europene).

10. „GOLIREA" BISERICII

A doua mare tentativă a New Age-ului vizează „alungarea" lui Iisus Hristos din Biserică, adică „golirea" Bisericii de taina şi miracolul mântuirii, situând Cuvântul Domnului şi experienţa „suprafirească"(„transpersonală", cu termenul lui Grof) în afara Bisericii, în cadrul „noii gnoze" new age-iste, în aria „noii spiritualităţi", care pretinde a deţine puterea de renovare a omenirii, oferindu-se astfel ca probă a unei „ere noi". Întâlnim, şi în acest caz, aceeaşi redescoperire a vechilor religii, mitologii etc. şi a ştiinţei hermeneutice înfloritoare în orizontul marilor religii şi filosofii străvechi. Redescoperirile acestea, ca parte constitutivă a unui proces de „trezire", de „renaştere" a lumilor demult apuse nu sunt, în sine, un fenomen negativ. Confiscarea acestor „moşteniri" şi utilizarea lor împotriva Bisericii creştine a lui Iisus Hristos reprezintă în schimb un act dintre cele mai abominabile, profund anticultural şi antispiritual. Noua Eră (New Age) devine astfel ocazie de inaugurare a primului război universal împotriva lui Iisus Hristos şi a popoarelor creştine (mai ales împotriva acelora care se încăpăţânează să conserve forma ortodoxă). Citim, în acest proces, şi un semn de revanşă din partea vechilor complexe ezoterice, alungate de religia lui Iisus Hristos. Mântuitorul a scos „ştiinţa lui Dumnezeu" (ştiinţele noologice) de sub controalele ezoterice de orice fel şi a redat-o popoarelor, oamenilor simpli, anulând astfel pe acela dintre relele cele mai mari ale lumii vechi: constituirea unei caste stăpânitoare peste energiile şi tehnicile noologice. Un atare fenomen implica separarea Cuvântului revelat, a energiilor noologice, de întrebuinţările popoarelor spre a fi utilizate de „minorităţi ezoterice" care-şi derivau astfel puterea din stăpânirea moştenirilor noologice ale omenirii.

New Age-ul cuprinde şi asemenea încercări de refacere a „castelor ezoterismului". Sub pretextul unei noi „democraţii spirituale" („reţeaua new age-istă"), această mişcare încearcă, de fapt, să refacă „reţelele înfăşurate" ale vechilor sisteme ezoterice. Întoarcerea la epocile precreştine este astfel prefigurată. New Age-ul capătă, în felul acesta, înţelesul unui **nou ciclu oriental**, care va aduce o nouă ameninţare asupra religiei lui Iisus Hristos şi asupra adepţilor săi. Creştinii vor fi din nou urmăriţi şi batjocoriţi, în speranţa că Biserica lor va fi coborâtă din nou la condiţiile unei congregaţii oarecare. Aceasta este miza „politicilor" ascunse ale New Age-ului care năzuiesc să „controleze" această uriaşă mişcare spirituală. Ea însăşi, această mişcare, nu a fost declanşată de cineva anume şi nici nu poate fi stopată de vreo faptă anume. O atare uriaşă energie colectivă ar putea fi, însă, canalizată şi utilizată sub semnul unei filozofii şi al unor obiective anticreştine. Acest lucru deja se întâmplă.

11. DISLOCAREA POPOARELOR

Acum, când orgoliul a pătruns în Biserica creştină (în special în cea apuseană) sub nenumărate feţe, este semn că Biserica a fost străpunsă ea însăşi de marea subversiune a ezoterismului new age-ist. Această mişcare subversivă (interioară) uşurează declanşarea celui de-al treilea proiect anticreştin: alungarea lui Iisus Hristos din popoare.

Forţele subversiunii asimilează noile experienţe noologice (psihotronica, bioenergia, etc.) unor „locuri şi experienţe miraculoase" în şi prin care minunile lui Dumnezeu par a se săvârşi fără de Dumnezeu. Cu totul altul ar fi înţelesul „noilor experienţe" dacă ele n-ar fi ridicate împotriva Tradiţiei creştine. Atribuindu-le vectori anticreştini, apare marea primejdie a „înfundăturilor ontologice". Asemenea experienţe pot fi utilizate spre a diminua statura Dumnezeiască a omului în măsura în care acesta este coborât în slujba unor false Biserici din care se poate întoarce cu o „gândire luciferică" asupra „orânduielilor lui Dumnezeu": familie, popoare, naţiuni etc. Pretenţiile desfiinţării familiei şi a îndrumării popoarelor spre o aşa-zisă nouă „Cale" ascund un asemenea orgoliu şi o atare primejdie. Iisus Hristos a întărit legea neamurilor în cadrul noului legământ dintre om şi Dumnezeu întemeiat pe jertfa Sa. Slăbirea Bisericii creştine înseamnă, implicit, slăbirea neamurilor, primejdia dislocării lor.

12. NOUA ERĂ ŞI CALENDAROLOGIA CREŞTINĂ

La toate aceste „revoluţii anticreştine" se adaugă năzuinţa alungării lui Iisus Hristos din Istorie. Anunţându-se drept iniţiatorii unei noi ere, era aşa-zisei „adevărate mântuiri", ei sugerează că „era creştină" nu mai are nici un sens. Era Nouă, New Age-ul pretinde astfel să înlocuiască Era creştină, anulând calendarologia creştină, sfinţii şi sărbătorile sale, înlocuindu-le cu un nou calendar. New Age-ul anunţă, aşadar, sfârşitul computului pascal şi al calendarului creştin.

Vedem, iată, că New Age-ul ţinteşte o dislocuire integrală a creştinismului, mobilizând în acest scop uriaşe energii şi experienţe noologice, în care se concretizează lumile „trezite" ale Vechiului Orient şi tehnicile electronice ale Noului Occident. Acesta este asaltul asupra Cerului şi singurul semn de salvare din această nouă strâmtoare ontologică este caracterul paşnic şi spiritul de jertfă al religiei lui Iisus Hristos. Aproape totul pe lume poate fi biruit prin ură şi prin învăluiri felurite. Iubirea creştină însă nu poate fi biruită de nici o forţă căci puterea ei este atotcuprinzătoare, mai largă decât orice învăluire, iar fenomenologia urii nu poate istovi niciodată cercul marii iubiri creştine, căci, ca iubire a lui Dumnezeu pentru oameni, ea este fără de margini şi fără de sfârşit.

New Age-ul este o mişcare spirituală care a ţâşnit din tensiunea Amurgului, a unui copleşitor Declin. El n-are putere mântuitoare căci n-are nimic din Forţa Răsăritului. Aceasta este deosebirea fundamentală dintre New Age şi Era creştină. Una este Era Amurgului, cealaltă Era creştină, este Era Învierii, a răsăritului şi renaşterii.

Prof.univ. Ilie BĂDESCU